

NIEUWE AVONTUREN

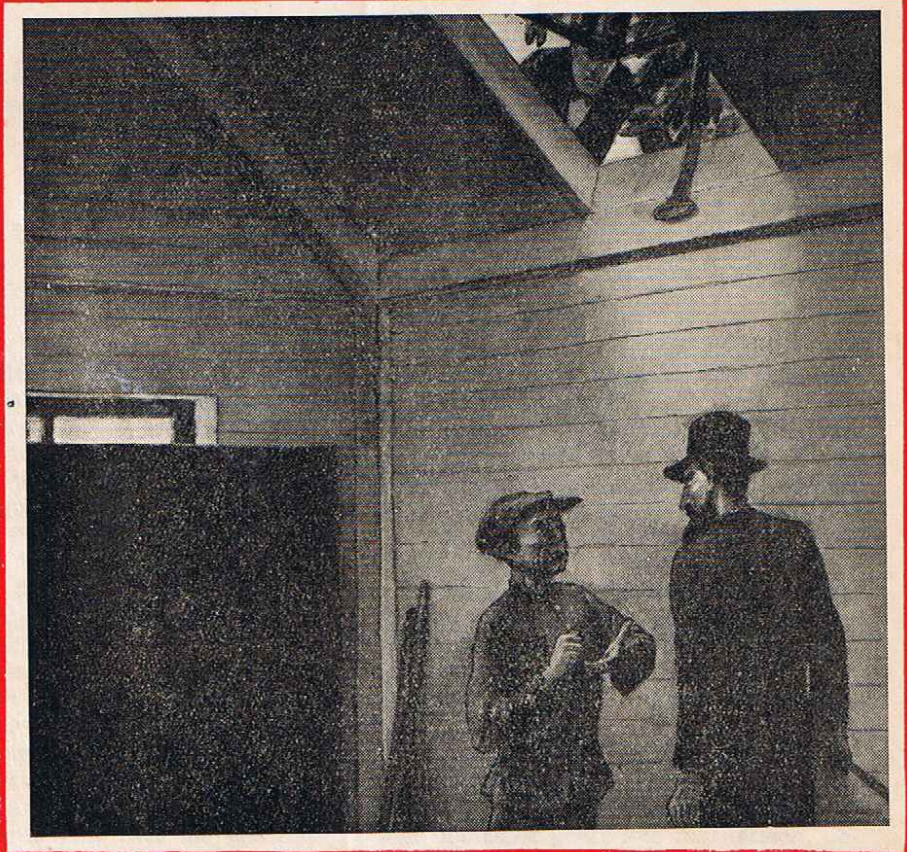
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE RACE OM DE GOUDEN BOKAAL

N° 2282

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Race om de Gouden Bokaal

HOOFDSTUK I

DE SOLLICITATIE

Fel en ophitsend klonken de tonen van de Jazz-band door de dancing.

Er waren nog slechts weinig vreemdelingen in Parijs, in het midden van Februari, dat was duidelijk te merken aan het publiek, dat rondom de dansvloer gezeten was, aan de met fijn damast gedekte tafeltjes, ieder voorzien van een van die moderne, electrische lampjes, zoals zij al lang geleden in zwang zijn gekomen.

Sommige mensen, vooral wanneer zij met zijn beiden zijn en van verschillend geslacht, prefereren de duisternis, of een vage schemering, en het wordt alsoo aan hun eigen inzicht overgelaten, of zij al dan niet hun lampje zullen inschakelen.

De danszaal maakte deel uit van het niet lang geleden geopende Hotel Ritz

aan de Champs Elysées, niet ver van de Place de l'Etoile.

De danszaal bevindt zich gelijkvloers, en men betreedt deze, komende uit de grote, weelderig ingerichte vestibule, waar de kelners en de knopenjongens geruisloos heen en weer lopen over de dikke tapijten.

In die danszaal wisselt het licht voortdurend van tint, hetgeen wordt teweeggebracht door een kunstig samenstelsel van lenzen en gekleurde glazen, in verbinding met een langzaam draaiende motor.

Paarse, gele, teder blauwe en helwitte lichtstralen wisselen elkander staag af, ofschoon, niet regelmatig, en dit warrelend lichtspel geeft iets fantastisch, onwezenlijks aan de gehele zaal met haar

bewegende mensenlijven.

Die avond hadden de dames al biezonder veel toilet gemaakt naar het scheen, en het waren de schitterendste juwelen, die de blanke halzen en armen bedekten.

De heren waren zonder uitzondering in rok, of in smoking, als uiterste concessie, sommigen 'droegen tuxedo's, de uit Amerika geïmporteerde korte jasjes met brede revers.

Buiten was het reeds donker, toen er voor de zoveelste maal een fraaie auto kwam voorrijden, waaruit een nog jonge man stapte, met de grootste elegantie gekleed, die een ogenblik scheen na te denken, toen iets tot de chauffeur in livrei zei, vervolgens de vier treden beklom van het terras, en de ruime vestibule betrad.

Hij droeg slechts weinig juwelen: een kleine, zwarte parel, bijwijze van overhemdknoopje en twee wat grotere parels in zijn manchetten.

Aan zijn rechter ringvinger blonk met matte glans een gouden ring met een groot cachet van jaspis. En wie had willen horen wat hij zei, had een ogenblik daarna, toen hij iets vroeg aan de kelner bij de ingang van de danszaal, zeker opgemerkt, dat de man een vreemdeling moest zijn, want al sprak hij het Frans zonder fouten, hij sprak het niet geheel en al zonder accent, zijn s siste en zijn g zat diep in de keel. Hij was dus waarschijnlijk een Griek of een Roemeen.

Nog altijd besluiteloos keek de jongeman een ogenblik om zich heen, en glimlachte flauwtjes, toen verscheidene dames bewonderende blikken in zijn richting wierpen.

Hij trok even onmerkbaar met de schouders, terwijl er een spottend licht kwam in zijn zwarte ogen, drentelde naar een der weinige nog ledige tafeltjes, nam daaraan plaats, raadpleegde zijn polshorloge, stond met een ongeduldige uitroep weer overeind, en wendde zich naar de uitgang, ofschoon menig vrouwenoog hem scheen te willen terughouden.

Hij liet zich zijn overjas weer geven, treuzelde nog wat in de vestibule, als iemand die zich de vraag stelt wat hij nu zal doen, en daalde toen de treden

van het terras af, hilverde even, zijn pels dichter om zich heen trekkend, en liet door een chasseur zijn auto roepen, die zoëven in de file had plaats genomen.

De chauffeur was blijkbaar wel gewend aan de grillen van zijn meester, want op zijn uitgestreken gelaat was geen spoor van verbazing te lezen, toen hij met de Rolls Royce, een geweldige slee, weer kwam voorrijden.

— Naar huis, Jean, beval hij kortaf. Ik dineer in het Grand Hotel. Vanavond kun je vrij nemen.

Laconiek tikte de chauffeur aan zijn pet, de vreemdeling stapte in, en zonder enig schokje, alsof de wind hem voortduwde van zijn plaats, reed de auto heen, terwijl de acht cilindfers nauwelijks een zacht gebrom lieten horen.

De rit duurde maar zeer kort, want de auto stopte voor een der fraaiste huizen in de Rue de Boétie.

De elegante vreemdeling stapte uit de wagen en liep toe op een brede straatdeur, die, wagenwijd geopend zou blijven tot elf uur in de avond.

Links van de ingang bevond zich de portierswoning, rechts, op een soort binnenplaats, begon de trap, gedeeltelijk buitenshuis, die naar de verschillende verdiepingen van het prachtige, oude huis voerde.

Ook hiervan stond de deur nog open, en de bewoner behoefde dus zijn sleutel pas te voorschijn te halen op het portaal van de tweede verdieping.

Daarbinnen, toen de bewoner de deur geopend had, blonk alles van nieuwigheid. De muren zaten goed in de verf, alles zag er fris en misschien wel wat al te nieuw uit.

De meubelen, in de corridor zowel als in de grote vertrekken, schenen zoëven door de leverancier te zijn neergezet.

De bewoner had licht gemaakt, weer een deur geopend, en stond nu in een studeervertrek, ook wel herenkamer genoemd, met zeer moderne meubels van wortelnotenhouw, ingelegd met figuren en randen van citroenhouw.

Een wijnrood tapijt dekte de grond. Er stond een zeer grote boekenkast in het vertrek, die echter slechts voor een gering deel gevuld was, aan een der wan-

den hing een rek met fraaie, merendeels uitheemse wapens, en ongeveer in het midden tussen de brede ramen, bijna van de vloer tot aan de zoldering reikend, stond het grote bureau-ministre.

De bewoner bleef even staan, om rond te zien, met dezelfde vreemde glimlach om de lippen en wierp toen een groot pak brieven en drukwerk op de tafel, dat hij in het voorbijgaan bij de portiersvrouw in ontvangst had genomen.

Hij brak vier of vijf van die brieven open, las ze oppervlakkig door, schoof er een paar ter zijde, die hij met een kruisje tekende, ontdeed zich toen pas van zijn pels en zijn hoed, die hij zelf moest gaan weghangen, stak een sigaret aan, ging voor het schrijfbureau zitten, waarop de vloeligger nog geen enkel inktspatje vertoonde, legde de geopende brieven naast zich, en begon met een fraaie, gelijkmatige hand enkele brieven blijkbaar van volkomen dezelfde inhoud te schrijven, die hij in de enveloppen stak, met een wapentje in een der hoeken bescheiden versierd, en van postzegels voorzag.

Het loont, in verband met hetgeen er gaat volgen, volstrekt niet de moeite, hier te vertellen, wat onze held die avond nog meer uitvoerde.

Hetgeen vermeldenswaardig is, begon zich pas de volgende ochtend af te spelen, toen onze vreemdeling ontwaakte in zijn groot bed, natuurlijk ook splinternieuw, zich uitrekte, de hand naar de bel uitstreekte, zich bedacht, een uitroep van ongeduld slaakte, en zich uit zijn bed liet glijden.

In zijn zijden pyjama ging hij naar de badkamer en bereidde eigenhandig zijn bad.

— En nu zou ik voor de duivel wel eens willen weten, hoe ik aan een ontbijt kom, riep hij eensklaps uit, in een taal, die zonder de minste twijfel Roemeens was.

— Daaraan zal ik mijnheer wel kunnen helpen, als mijnheer zich de moeite maar wil geven, even de deur voor mij te openen, klonk eensklaps, in dezelfde taal, een stem buiten op de gang.

De bewoner liet van verbazing bijna de kam vallen, waarmede hij juist zijn

glanzend zwart haar ordende, liep naar de gangdeur, opende deze, en zag daarbuiten een man staan, van een slanke lichaamsbouw, maar breed in de schouders, met dat eigenaardige over zich, dat slechts gevonden wordt bij bedienden van deftige huizen.

Hij was glad geschoren, op een paar korte bakkebaardjes na, door de volksmond « tochtlatjes » geheten.

Zijn haar was hoogblond, keurig gescheiden, de ogen waren grijs, de mond niet al te groot, maar goed gevormd, en het gehele gelaat vertoonde die mengeling van verwaandheid en onderdanigheid, welke men veel bij deze helpende gediensstigen aantreft.

— Heb ik de eer met Baron Gabriël Suvesco te spreken?

— Die ben ik, antwoordde de Roemeen en vervolgde daarop, met een verwonderde blik op de klok: Kom je solliciteren?

— Ik hoop méér te doen, baron, ik hoop mijn dienst te kunnen aanvaarden.

— Nu, je bent tenminste niet op je mondje gevallen, hernam Suvesco half lachend, half verbaasd. Maar je kunt toch nog onmogelijk mijn brief ontvangen hebben?

— Ik heb volstrekt niets ontvangen, mijnheer de baron.

— Niets ontvangen? herhaalde Suvesco. Hoe weet je dan dat ik een nieuwe bediende zocht?

— O, zo iets wordt gauw bekend onder ons werkzoekenden, baron, vooral wanneer het iemand betreft als u, wiens naam te Parijs bekendheid begint te verkrijgen.

Gabriël Suvesco scheen dit als een compliment op te vatten, want zijn zwarte ogen begonnen te glanzen, hij toonde al zijn witte tanden, en zei:

— Kom in ieder geval maar binnen, dan kunnen wij praten. Je bent wel buitengewoon vroeg, maar...

— De morgenstond heeft goud in de mond, baron. Als mijnheer de baron mij deze opmerking ten goede wil houden...

— Ben je een Roemeen? vroeg Suvesco lachend.

— Neen, zover heb ik het nog niet gebracht, baron.

— Geen Roemeen? Maar je spreekt mijn taal uitstekend.

— Ik spreek twaalf talen min of meer vlot, mijnheer de baron, zei de sollicitant bescheiden. Engels, Duits, Frans, Spaans, Italiaans, Russisch, Zweeds...

— Houd maar op, viel Suvesco hem in de rede. Dat kan in sommige opzichten van nut zijn, maar voor mij is van meer belang, of je je werk goed verstaat. Heb je getuigschriften?

Inplaats van te antwoorden stak de ander de hand in zijn binnenzak, haalde er een pakketje papieren van verschillend formaat uit, en legde dit op een tafeltje in de slaapkamer, waar de beide mannen onder het spreken waren binnentreden.

— Hier zijn er vijf, baron, ik heb er

echter nog meer, als het nodig is. Ik ben in dienst geweest bij Sir Anthony Eden, bij de Agha Kahn, bij de Hertog van Gloucester... hier vindt u hun getuigschriften. Het laatst diende ik bij Lord Seymour, die thans nog te Parijs is, hier is zijn getuigschrift, en gij zult hem ook mondeling navraag naar mij kunnen doen.

Suvesco liet het getuigschrift, dat hij juist doorlas, langzaam zakken, nam Davis aandachtig op, waarbij hij zijn ogen half dichtkneep, schoof eensklaps de getuigschriften bijeen, stak ze de ander weer toe, en zei:

— Je bent in dienst genomen, Davis. En je eerste werk zal zijn, de sollicitanten, die ik gisteravond heb aangeschreven, weg te zenden.

HOOFDSTUK II

DAVIS DOET VREEMDE ONTDEKKINGEN

De nieuwe bediende bleek bijna al zijn welsprekendheid bij zijn sollicitatie te hebben uitgeput.

Hij drong zich volstrekt niet aan zijn meester op, hij sprak niet meer dan nodig was, hij ging rustig door de woning rond in zijn stemmige livrei.

Hij had zelf een voortreffelijke kokkin gehuurd, zodra baron Suvesco het voornemen te kennen had gegeven, vaker binnenshuis te dineren en gasten te ontvangen, en hij bleek een uitnemende hulp te zijn, die niet veel sprak, maar zijn werk terdege verstond.

Hij zorgde voor een dienstbode, daar hij alleen onmogelijk de woning, die uit niet minder dan zeven vertrekken bestond, kon schoonhouden, en hij bleek al heel spoedig op de hoogte te zijn van de wensen, de gewoonten en de kleine tekortkomingen van zijn meester.

Hij verdroeg die met de bedaardheid en het geduld van de goede, Engelse bediende, en trachtte zelf het zich zo aangenaam mogelijk te maken in de

eigenlijk veel te grote woning, wat niet zo heel gemakkelijk was, want de kokkin was oud en kribbig, zijn meester was veel van huis en de chauffeur kreeg hij ook niet dikwijls te zien.

De man bleek eveneens een Roemeen te zijn, en heette Obregia. Hij was een tamelijk in zichzelf gekeerd, nors heerschap, die zich het liefst met zijn auto's socheen te bemoeien.

Voor de beide wagens gevoelde trouwens Davis ook de grootste bewondering. Hij wist niet welke hij hoger moest aanslaan, de donkerblauwe Sedan, uit de fabrieken van Rolls Royce, of de sierlijke tweezitter, een eerste klas Mercedes Benz.

Pas na een verblijf van vier dagen kon Davis voor het eerst enkele uren vrijaf krijgen, na het diner.

Hij verwisselde haastig zijn livrei tegen z'n eenvoudig donkerkleurig colbert, drukte zijn bolhoedje op het stugge, blonde haar, knikte eens tegen de dikke keukenmeid, die voor het reusachtige

fornuis zat te dommelen, nog omgeven door de geuren der kostelijke spijzen, die zijzelf met meesterschap had gebra- den, en liep zacht fluitend de trappen af. Maar hij had nog geen tien schreden achter zich, of hij klom, onhoorbaar als een kat, weer naar boven, opende op- nieuw de woningdeur, die hij niet ach- ter zich had dichtgetrokken, en stond een ogenblikje later in de studeerkamer van zijn meester.

De gordijnen waren daar reeds lang voor de ramen gesloten. Hij draaide de schakelaar om, luisterde een ogenblik aandachtig, trad toen op het schrijfbu- reau toe, waarvan echter alle laden ste- vig gesloten waren. Maar zij bleven dat niet lang, want met een onbegrijpelijke behendigheid, maakte de zonderlinge be- diende ze een voor een open en begon in de grootste gemoedsrust de inhoud, die uit beschreven papieren van allerlei formaat bestond, na te lezen.

Hij vond een zeer groot aantal brief- jes, waarvan er velen bedrukt waren met een hoofdje in een van de hoeken, en getypt.

Hij vond ook talrijke onbetaalde re- keningen, een paar tedere kattedel- tjes die naar patsjoelie roken, en dan nog enkele andere epistels, die zijn volle aan- dacht schenen te trekken, en waarvan er een paar in het Roemeens waren geschre- ven.

Hij besteedde ongeveer twintig minu- ten aan dit onderzoek, schoof de lade weer dicht, vond een ijzeren kistje, open- de ook dit zonder de minste inspanning, met behulp van een klein, stalen voor- werpje, dat nog het meest op een kno- penhaakje leek, vond er een paar effec- ten in en enkele bankbiljetten, sloot het, terwijl zijn wenkbrauwen aanzienlijk de hoogte inrezen, floot zacht voor zich heen, bergde alles zorgvuldig weer weg, en bleef toen wel twee volle minuten onbeweeglijk, in peinzende houding stil- staan voor een kleine, blijkbaar zeer ste- vige, splinternieuwe brandkast, die te- gen een der zijwanden was geplaatst.

Hij streek er even overheen met de vlakke hand, glimlachte, schudde het hoofd, en ging toen volkomen rustig het

vertrek weer uit, na het licht te hebben uitgedraaid.

Nu verliet hij inderdaad de woning, na de deur zonder enig gerucht achter zich gesloten te hebben, en zonder dat de oude kokkin ook maar iets van zijn terugkeer had gemerkt, liep snel de trappen af, knikte in het voorbijgaan de dikke portiersvrouw toe, die reeds in haar hart van veertigjarige weduwe opnieuw de lente der liefde had doen ontbloeien en stond het volgende ogen- blik in de Rue de Boétie.

Hij keek even links en rechts, wan- delde met de handen op de rug naar de Champs Elysées, volgde die wereldbe- roemde verkeersweg in de richting van de Place de la Concorde, sloeg bij het Rondpoint linksaf en kwam in de Rue de Ponthieu, waar hij een klein wijn- huis binnenstapte.

Hij scheen er bekend te zijn, want de man achter de toonbank ontving hem met een glimlach en een hoofdknik. Er zaten nog meer bedienden in hun daagse pakken aan de kleine tafeltjes, die daar hun stamcafé hadden, maar Davis liep regelrecht toe op een zeer donker jong- mens, met gitzwart haar, gitzwarte wenkbrauwen en een gitzwart kneveltje, nam hem onder de arm, en voerde hem naar buiten, zonder dat er een enkel woord tussen hen gewisseld werd.

Hij bracht hem naar een van de brede banken, dicht bij de Place de la Con- corde, drukte hem daarop neer, en ging naast hem zitten.

— Hoe staat 't er mee? vroeg de klei- ne donkere man, blijkbaar zeer nieuwsg- ierig en zich van de Engelse taal be- dienend.

— Wel, mijn beste Charles, ik moet vrezan dat het op een fatale, een jam- merlijke mislukking uitloopt, antwoord- de Davis evenzo in het Engels. Als ik mij ooit in de vingers gesneden heb en als een blinde vink ben afgegaan op loze geruchten, dan is het wel, toen ik in dienst trad bij Baron Gabriël Suvesco. Ik ben er nu vier dagen, en voor zover ik kan nagaan zijn het vier verloren dagen geweest.

— Dat zou erg jammer zijn, luidde het antwoord, ofschoon ik moet zeggen

dat ik mij hier te Parijs uitstekend amuseer. Het is dus volkomen onmogelijk zijn fortuin te bereiken? Heeft hij dus alles op een bankrekening geplaatst?

Davis wierp de ander een zonderlinge blik toe, en zei:

— Ik geloof het haast niet, Charles. Het was de moeite niet waard, denk ik. Baron Suvesco is helemaal niet schatrijk, zoals wij dachten.

— Niet schatrijk?

— Eerder straatarm, denk ik. En hij is ook geen baron.

— Geen baron? herhaalde de kleine donkere man automatisch.

— Geen baron, en ik geloof ook niet dat hij Suvesco heet.

— Nu, dat noem ik een tegenvaller. Kun je je niet vergissen?

— Als ik mij vergis, was het wederwoord, dan wil ik niet langer John Raffles heten. Dan geef ik het beroep er maar voorgoed aan. Zijn laden zijn volgepropt met onbetaalde rekeningen en aanmaningen van allerlei leveranciers, die op betaling aandringen. Ik vond er zelfs van sigarenwinkeliers en boekhandelaars. Dan vond ik correspondentie van een paar dametjes, die hem aanspreken als « Cher Léon ». Ik ontdekte ook een geldkistje: er zaten wat waardevolle effecten en een handjevol Frans bankpapier in, tezamen niet meer dan een paar duizend francs.

— Maar, stamelde Brand, de bladen hebben geruchten over zijn rijkdom bevat.

— En wij zijn ezels geweest, amice, om die bladen maar voetstoots te geloven, hernam Raffles sarcastisch. En toch meende ik hier een slachtoffer te hebben gevonden, meer dan iemand waard, om behoorlijk te worden geplukt. Een man in de kracht van zijn leven, die zijn reusachtig fortuin alleen maar besteedt aan dwaze verspillingen, aan allerlei overdaad, aan dulle nachtfesten, aan wedrennen, aan wijntje en Trijntje. En nu begin ik te vrezen, dat hij hier te Parijs zelfs de liefde op crediet krijgt. Eerlijk gezegd vond ik die al te grote nieuwheid van zijn meubelen en van zijn auto's aanstonds verdacht, maar ik geloofde toen nog aan een nieuwe gril;

hij had misschien het land aan de oude meubelen, die hij hier had gevonden en ze aanstonds door nieuwe willen vervangen.

— Nu, als dat zo is, dan blijft ons weinig anders over, dan de eerste boot naar Londen te nemen en het terrein te verlaten van werkzaamheden, die toch geen nut opleveren.

— Ho ho. Laat ons niet te hard van stapel lopen. Wij verliezen niets, amice, door het nog enkele dagen aan te zien, zei Raffles. In ieder geval is het gadeslaan van zulk een heerschappij niet zonder een zekere pikanterie. Ik ben benieuwd, welke middelen hij wel denkt aan te wenden om zich te handhaven, midden in de Parijse maalstroom van weelde en dure genietingen. Tenslotte, dat onderzoek van zijn schrijfbureau was wellicht niet afdoende, misschien heb ik mij toch wel vergist. Wij zullen de zaak dus nog eens een week aanzien, en dan handelen naar omstandigheden. Blijkt mijn neus mij ditmaal te hebben bedrogen, dan zal ik mijn feilbaarheid gaarne bekennen, en wij keren naar Londen terug, tenminste « wandoet » om met de onsterfelijke figuur van Dickens, mijnheer Micawber te spreken.

Brand haalde de schouders op, en hernam:

— Ik vrees dat het verloren tijd zal zijn. Van een kikker plukt men nu eenmaal geen veren.

— Dat is zo, Charles, maar dit is een heel bijzondere kikker, wiens rug misschien nog wel eens bevederd zal worden. Ik houd die mijnheer Suvesco, zoals wij hem voorlopig maar zullen blijven noemen, voor een zeer schrandere heer.

— Maar hoe komt hij aan het geld, om zijn dure kleren, zijn auto's, zijn meubelen te betalen?

— O, hij betaalt ze niet, antwoordde Raffles bedaard. Hij leeft voorlopig op zijn elegant uiterlijk. Intussen zijn er reeds enige schuldeisers, die het hem lastig beginnen te maken. En daar mijn meester het gezicht heeft van een man, die tot heel wat in staat is om het hoofd boven water te houden, zo verwacht ik ook binnenkort belangwekkende voorvallen. Heb ik je al verteld, dat hij een

goed oogje heeft op de dochter van Maxime Poirot?

— De bekende automobielfabrikant?

— Dezelfde.

— Maar ik heb horen zeggen dat zijn dochter, Leontine, niet ongeneigd was om te luisteren naar het zoete gekweel van de eerste ingenieur der fabriek, Gaston Larue.

— Dat is zo. Maar die Larue is arm, tenminste in vergelijking met de bevalige Leontine. Want auto's tekenen en ontwerpen, levert nog altijd wat minder op, dan auto's fabriceren en verkopen. Hij heeft zijn salaris, dat tamelijk hoog is, maar dat is dan ook alles.

— Nu, laat die Roemeen met de mooie Leontine trouwen, en alles is in de beste orde.

— Zo zie ik het volstrekt niet in, Charles. Integendeel, ik ben van mening dat alles dan in het honderd zal lopen. Want ik ben nu vier dagen bij Suvesco en in die korte tijd heb ik hem leren kennen als een doordraaier van de bovenste plank, iemand zonder een grein geweten, en die alleen maar zijn eigen genot najaagt.

Brand maakte een gebaar van afschuw en zei toen:

— Trek dan je handen zo gauw mogelijk van het onsmakelijk individu af, en laten wij elders onze netten uitwerpen.

— Niet voordat ik met eigen ogen heb kunnen gadeslaan, amice, waartoe dit leven van mijnheer de Roemeen moet leiden. Ik houd hem voor een hondsvot, zo niet bepaaldelijk voor een schurk, maar de plannen van een schurk kunnen soms buitengewoon belangwekkend zijn. En even interessant is het, van nabij te kunnen waarnemen hoe hij zijn mijnen aanlegt, zijn troepen opstelt en tenslotte tot de aanval overgaat.

— En mag ik weten welke rol ik in dit alles zal vervullen?

— Wel, dezelfde rol die ik ook nog vervullen moet: die van toeschouwer.

— Zal het niet al te lang duren?

— Ik hoop, niet langer dan een week, hoogstens veertien dagen, Charles. Je hebt overigens zelf zoëven gezegd, dat

je je zeer goed vermaakt in deze schone stad.

— En dat is ook zo.

Reeds was Brand lachend opgestaan, en tezamen liepen zij terug naar het kleine café, waar het nog een weinig voller was geworden. Bijna tegelijk met hen trad een jongeman binnen, met een fijn besneden en toch energiek gelaat, die een ogenblik zoekend rondkeek, en zich toen wendde naar een man in chauffeurs-uniform, die dicht bij het buffet zat.

— Dat is Gaston Larue. De hoofd-ingenieur van Poirot, zei Raffles zacht. En ik geloof, dat de chauffeur met wie hij spreekt, zijn medewerker is.

— Medewerker? herhaalde Brand verwonderd.

— Of zijn assistent, als je dat liever hoort. Je weet toch zeker wel dat Larue bezig is met de constructie van een nieuwe renwagen? De mecaniciens, met wie hij nu praat, is een uiterst kundig vakman, Levegh geheten, en zal die wagen besturen tijdens de wedstrijden, die over veertien dagen zullen plaatsvinden op de nieuwe baan van Le Mans.

— Je schijnt al goed op de hoogte te zijn, fluisterde Brand.

— Wel, dat is immers algemeen bekend in het wereldje der autofabrikanten. En als Larue slaagt, als hij werkelijk iets bijzonders heeft gepresteerd, om kort te gaan: als zijn wagen wint, dan zal Poirot misschien nog wel eens anders denken over een engagement tussen zijn oogappel Leontine en zijn ingenieur. Maar voorlopig houdt hij het, geloof ik, op onze Roemeen. Je moet weten dat Suvesco hem reeds een week kent, hem herhaaldelijk bezocht heeft in zijn fabriek en een auto van hem wil kopen, een zeer dure slee, waarbij hij een grote kieskeurigheid aan de dag legt.

— Dat loopt mis, zei Brand hoofdschuddend.

— Dat doet het zeker, en juist het mislopen wil ik niet missen, hernam Raffles laconiek. Het woelen der hartstochten, het branden van de goud dorst, de strijd der belangen, de worsteling om boven te drijven, dat alles is bij uitatek

belangwekkend om aan te zien. En daar hebben wij onze vriend Jacques Lafond ook. Als dat maar goed afloopt.

— Wie is dat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat is waar, dat weet je nog niet. Ik achtte het ook van weinig belang. De tweede dag droeg Suvesco mij op, hem naar de fabriek van Poirot te rijden, en toen wij daar aankwamen, had er juist een vrij heftig incident plaats. Een van de monteurs, juist die Lafond, die ik je daar aanwees, had het aan de stok met Larue, die hem in verbeterde woede iets verweet. Wat het was, kon ik natuurlijk niet zo gauw nagaan, maar de man werd weggezonden, en toen hij vlak langs mij kwam, ik had bij de ingang van de fabriek moeten wachten, en de ruzie speelde zich af op de binnenplaats, zag ik dat hij onvast liep, en bewees mijn reukorgaan mij, dat hij veel meer gedronken had dan goed voor hem was. En gisteren hoorde ik dat de man op staande voet was ontslagen. Je zult wel begrijpen, dat hij Larue alles behalve vriendschappelijke gevoelens toedraagt. Maar wat is dat nu?

Als bij toverslag was er, in het hoekje waar de chauffeurs en monteurs bijeen zaten, een drukkende stilte gevallen. De twee vrienden zagen hoe Larue doodsbleek opstond, op Lafond toeliep, hem als een klein kind overeind trok van zijn stoel, en toen hoorden zij hem in de algemene stilte dreigend en met trillende stem bevelen:

— Neem terug wat je daar zei, dronkenlap, of ik sla je de woorden weer in je strot.

— Zeg ik dan iets wat niet iedereen weet? Mademoiselle Leontine mag die baron Suvesco heel graag lijden, en het is dus geen wonder, dat zij wel eens met hem uitgaat. Een ritje in een auto, wat steekt daar achter? Ik heb toch niets miszegd?

— Je hebt het gezegd, rotvent, maar

de klank van je stem en je knipoogje bedoelden iets anders, zei Larue, die zich slechts met moeite scheen te beheersen. En zeg nu, dat je het alleen zei, omdat je mij haat, om mij het land in te jagen. Zeg, dat je het niet zo bedoeld hebt. Want bij de hemel, als er ook maar één lettergreep over je lippen komt, met de bedoeling om de naam van Mademoiselle Leontine door het slijk te halen, ik sla je zo plat als een schol. Nu?

Lafond keek met een blik, als een in het nauw gedreven wolf, schuins naar Larue op, wiens krachtige gestalte hem scheen te zullen verpletteren, en stotterde:

— Ik heb niets kwaads bedoeld. Laat me los. Ik meende er niets verkeerd mee. Maar dat ze hem graag mag lijden, dat zul je me nooit laten herroepen. En dat hij haar krijgt, staat ook als een paal boven water.

De greep van Larue verzwakte, zijn vingers ontspanden zich, hij streek zich met de rechterhand over het met klam zweet bedekte voorhoofd en ging zwijgend naar zijn plaats terug, heel bleek en blijkbaar worstelend met de lust, de ander de hersens in te slaan. Hij vatte zijn monteur onder de arm en voerde hem snel met zich mede buiten het café.

En toen pas begon het stemgeroezemoes opnieuw, maar zachter dan zoeven. Men sprak blijkbaar nog even na over het toneeltje, dat zich in zo'n korte tijd had afgespeeld, en waarbij het lot van drie mensen betrokken was.

Raffles en Brand bleven nog een half uur zitten, vingen hier en daar iets op, waarmede zij wellicht hun voordeel konden doen, en namen omstreeks elf uur afscheid.

Brand keerde terug naar zijn logement in de buurt van de Notre Dame, terwijl Raffles, ruim een half uur eerder dan met zijn tijdelijke meester was overeengekomen, naar het fraaie huis in de Rue de Boétie terugkeerde.

HOOFDSTUK III

SUVESCO SPEELT GEVAARLIJK SPEL

Het bleek Raffles de volgende dag, dat Suvesco de avond te voren eveneens vroeger was thuisgekomen dan zijn gewoonte was en dadelijk de kokkin had weggezonden, zeggende, dat hij zelf zijn bediende de deur wel zou openen.

Dat de vrouw hem dus niets naders zou kunnen vertellen, was duidelijk; trouwens aan een verklaring van de knorrighe oude vrouw zou Raffles weinig gehad hebben, want zij verstond natuurlijk geen woord Roemeens.

Mijnheer de Baron gaf die ochtend blijken van een tamelijk slecht humeur, en Raffles bracht dit natuurlijk aanstonds in verband met de woordentwist, die hij de dag tevoren met zijn chauffeur Obregia had gehad.

Maar hij deed zijn werk onberispelijk, hij wist bescheidenlijk een paar leuke gezegden te plaatsen, en toen hij Suvesco na het bad, met kundige hand gemasseerd had, de Roemeen zijn geurige chocolade slurpte en op zijn fijne beschuitjes knabbelde, scheen hij zijn kwade bui reeds weer te hebben vergeten, en zei:

— Luister eens, Davis. Zie jij kans, met de hulp van mijn chauffeur en nog enkele hulpkrachten, hier overmorgen voor een aardig feestje te zorgen? Het moet een fijn diner worden, met een kaartspelletje na. Jij zult dat beter weten dan ik. Er moet een klein strijkje zijn, zodat er gedanst kan worden, champagne, sandwiches, een koud buffet, wat weet ik het. Kan ik het aan je overlaten?

— Dat is mij volkomen toevertrouwd, baron, antwoordde Raffles met een effen gezicht. Mag ik zo vrij zijn, mijnheer de baron de vraag te stellen, wat voor soort gasten het zullen zijn?

— Wat dacht jij wel, ezels? riep Suvesco half lachend, half toornig uit.

Natuurlijk zijn het rijke, deftige lui.

— Ik vroeg het maar, baron, omdat een paar dagen geleden, de dametjes, die er toen kwamen, en voor wie ik een half restaurant heb moeten plunderen...

— Dat was heel iets anders, viel Suvesco hem in de rede. Overmorgen zullen er niet veel dames komen, denk ik, men is wel wat vrijer geworden in zijn opvattingen, maar zolang ik niemand heb om de honneurs waar te nemen...

— Mijnheer de baron heeft volkomen gelijk. Ik zou hem zelfs de raad willen geven, zich uitsluitend tot herengasten te bepalen. Men kan dan ook meer vrijuit over allerlei zaken praten, en wellicht een beetje hoger spelen.

De Roemeen wierp Raffles een korte, stekende blik toe, moest toen lachen om het effen, uitgestreken gezicht van de Engelsman, en zei, hem op de schouder kloppend:

— Dat is een heel verstandige opmerking van je. Ik heb gisteravond de uitnodigingen al opgesteld, en jij brengt ze aanstonds met de chauffeur rond. Ik zal de hele dag wel van huis zijn; Obregia zal chaufferen, ik heb belangrijke bezoeken af te leggen. Apropos, wel eens van Poirot gehoord?

Zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken antwoordde Raffles:

— Als het de automobielfabrikant is, dan zeker, Baron.

— Is hij rijk?

— Schatrijk. Meermalen millionnair. Heeft een heel bevallige dochter, die enige miljoenen meekrijgt...

— In francs?

— In goudfrancs, baron. Maar het zijn er zeker wel veertig of vijftig.

— Dat laat zich horen, hernam de Roemeen, met een kort lachje. En nu iets anders, Davis. Om je de waarheid te zeggen, ik ben een beetje court d'ar-

gent. Er zijn moeilijkheden gerezen met het overmaken van een deel van mijn vermogen uit Boekarest. Er zijn enige lastige schuldeisers weg te zenden, zou ik dat aan jou kunnen overlaten vandaag?

— Mijnheer de baron kan alles aan mij overlaten, zei Davis afgemeten. Ik ken het klappen van de zweep. U kunt gerust uw bezoeken afleggen; ik weet hoe ik met die lastige lieden moet ompringen.

Suvesco wierp hem achteloos een goudstuk over de tafel toe, en zei opgeruimd:

— Ik heb dadelijk geweten dat ik een goede hulp aan je zou hebben. Ik ben tevreden over je, Davis. En daar zal ik je later de bewijzen wel van geven. Bel nu om Obregia, en help mij kleden.

De uitmuntend gedresseerde knecht stond een ogenblik later al gereed met het keurig geborstelde pak, de fijne handschoenen, de grijze Borsalino.

Hij streek ieder plooi'tje glad, tikte een stofje van de parelgrijze slobkousen, gaf nog een discrete aanwijzing bij het opzetten van de deukhoed, overhandigde Suvesco het zijden zakdoekje, verschikte het met bekwame vingers tot een soort witte bloem, die koket uit de pochette kwam kijken, en liet toen pas zijn meester gaan, die hem met een genadig hoofdknikje achterliet.

Raffles begon met het rondbrengen van de invitaties aan een dertigtal welbekende adressen.

Toen Raffles opnieuw alleen was in de weelderig ingerichte woning, alleen met Josephine, de bejaarde kokkin, ging hij even naar haar toe.

Josephine hield van een « zoet slokje » en Raffles schonk er haar een in, dat zoeter was dan ooit, en dat Josephine al heel gauw in een lange, ongestoorde slaap deed vallen, waaruit zij pas een paar uren later, tamelijk verschrikt en beschaamd zou wakker worden.

In die twee uren liep Raffles ijverig heen en weer door de kamers, met elektrische draden, kniptangen, fijne boortjes en andere monteursinstrumenten. Hij had 't bijzonder druk, klom op trappen, was nu eens in de grote salon,

waar twee avonden later gespeeld zou worden, dan weer in de studeerkamer, en als besluit doorzocht hij ten tweede male het stevig gesloten bureau, waarvan hij de laden even gemakkelijk kon openen, alsof hij er de sleutels van in zijn bezit had.

Hij doorsnuffelde omstreeks een half uur lang alles wat maar onder zijn bereik kwam, en toen hij eindelijk klaar was, vertoonde zijn gelaat een peinzende uitdrukking.

— Hij staat er dus heel lelijk voor, mijn vriend Suvesco. Men kan gerust zeggen dat binnen een week zijn lot beslist moet zijn. Nu, voor een knaap van zijn leeftijd speelt hij heel hoog spel. Maar hij moet wel, want de schuldeisers beginnen lastig te worden, en hij moet zich geld verschaffen binnen zeer korte tijd, hoe dan ook, teneinde hen althans voorlopig tevreden te stellen. Want als het eenmaal aan de grote klok komt te hangen, dat de schatrijke baron zelfs 'n kistje dure sigaren niet kontant heeft kunnen betalen, dan is ook zijn rijk voorgoed ten einde. Men is in zijn wereld meedogenloos voor lieden van zijn slag, tenminste wanneer zij het onder-spit delven. Men mag desnoods een kwartjesvinder zijn, maar dan moet men de kwartjes ook inderdaad vinden. Wee, de flessentrekker, die in zijn opzet niet slaagt. Hoe het geld er komt, is van minder belang, als het er ook maar inderdaad komt.

Na het beëindigen van deze korte alleenspraak, sloot Raffles de papieren weer zorgvuldig weg, begon de laden te sluiten, zodat er niet het minste spoor van een opening achterbleef, maar hield toen op, en mompelde:

— Die baron is natuurlijk geen baron, dat staat vast, maar wie voor de drommel is hij dan? Waar zijn zijn officiële papieren? Wie is die chauffeur, en in welke relatie staat die man tot Suvesco? Wat was het onderwerp van dat twistgesprek? Is die man in het komplot, of heeft hij bij toeval iets ontdekt op dezelfde wijze als ik, en tracht hij de ander nu geld af te persen? Ik moet die papieren trachten te vinden, want onze man kan ze onmogelijk vernietigd

hebben, daar hem dit ook in zijn eigen land grote moeilijkheden zou kunnen bezorgen.

Raffles liep langzaam op de boekenkast toe, opende de deuren, en keek, met de handen in de zijde gesteund naar de dertig of veertig merendeels splinter-nieuwe boeken, die daar stonden. Neen, ook daarin zou hij natuurlijk niets vinden. Hij sloot de kast weer, ging de slaapkamer binnen en opende de klerenkast. Daar viel zijn blik op de bodem van de kast.

Er stond een vioolkist. Het was een ouderwetse kist, zoals men ze tegenwoordig nooit meer aantreft, van een vierkant model en met geel varkensleder overtrokken. De kist was van twee koperen sloten voorzien, en blijkbaar heel oud.

Raffles wist dat er een viool in lag, want dat had Suvesco hem medegedeeld, en ook dat hij nooit meer speelde; reeds wilde Raffles de kast sluiten, toen hij zich bedacht, de vioolkist te voorschijn haalde en niet zonder enige moeite de beide sloten opende, die blijkbaar van een vrij ingewikkeld maaksel waren.

Hij sloeg de gewelfde deksel terug, en nam de viool uit de kist. Hij bracht haar even aan de kin, liet de strijkstok over de snaren glijden, en knikte goedkeurend. Hij hield een mooi, oud instrument in de handen, wel geen Stradivarius, maar toch een zeer goede, Italiaanse viool uit het begin van de 18de eeuw. Hij bekeek het instrument nauwkeurig en zag toen op het achterblad, daar waar de hals begon, twee fijne lettertjes ingekrast in het vernis, waarmee het blad bedekt was.

Raffles liet een zacht gefluit horen, keek met afwezige blik een ogenblik door het raam en wilde de viool weer in de kist terugleggen, toen zijn blik viel op de bodem van de kist, die met fluweel overtrokken was.

Dat fluweel was aan een kant een weinig opgekruld, en Raffles trok het voorzichtig nog wat meer los. Toen dit heel gemakkelijk ging, liet hij zijn vingers even over het fluweel glijden, en glimlachte nogmaals.

Hij stak zijn wijsvinger tussen de gemaakte opening, en voelde dadelijk dik papier.

Hij trok het fluweel nog wat verder los en had het volgende ogenblik vier of vijf opgevouwen stukken papier in de hand. Er was een paspoort bij, een brief en voor de rest waren het officiële stukken.

Raffles las deze vlug door, en toen hij alles keurig weer op zijn plaats had geborgen, tien minuten later, glimlachte hij ten derde male.

Hij sloot de kast langzaam, liep met de handen in de zakken en gebogen hoofd naar de keuken, keek even naar de dikke Josephine, die nu vervaarlijk snurkte, en begon toen rustig zijn lunch eigenhandig klaar te maken.

Toen hij er bijna mee klaar was en hij zag dat Josephine zou ontwaken, stond hij haastig op en maakte dat hij de keuken uitkwam.

Hij achtte het beter uit haar nabijheid te blijven, ging haar vertellen, dat hij boodschappen moest doen, en begon vervolgens alles in gereedheid te maken voor de soirée, die de volgende avond zou plaats vinden.

* * *

De volgende avond mocht Raffles zeggen, dat hij eer van zijn werk had. De salon zag er feestelijk uit, het diner was voortreffelijk geweest, en zelfs de fijnproevers onder de zes en twintig jongelieden en ook wel oudere heren, die aan de uitnodiging gevolg hadden gegeven, loofden de samensteller van het voortreffelijk menu.

Hoewel de Roemeen alle lof voor zichzelf inpalmde, zo ging er toch nu en dan een verstolen, dankbare blik naar de man, die dit alles als met tovermacht tot stand had weten te brengen.

Een inderhaast geëngageerde cabaretkomiek kwam voordragen, vier bevallige danseresjes vertoonden hun kunsten in kleurige en somwijlen gewaagde balletten, en toen was het spel aan het woord.

Men zou niet alleen poker spelen, maar ook baccarat en rouge et noir.

Het bleek dat baron Suvesco zelf voor een roulette had gezorgd, die op een der tafels stond, en hij persoonlijk nam deel aan het kaartspel.

Onhoorbaar en zelfs bijna onzichtbaar liepen de drie bedienden heen en weer, schonken de geleedigde glazen vol en dienden sandwiches rond. Het moet gezegd worden, dat de jongelieden zich kostelijk schenen te vermaken. Zij speelden hoog en zij verloren met een glimlach. Bankbiljetten zag men weinig, en dan nog maar alleen van 1.000 francs, in kleine stapeltjes door een papierhechter bijeengehouden. Er viel in dit vertrek nog heel wat goud te zien, dat glansde in het licht van de elektrische kronen.

Raffles liep geregeld van de kleine eetzaal naar de speelsalon, liet over alles zijn blikken gaan, en zorgde dat er geen enkele wanklank kon worden vernomen. Hij liet de champagne stromen, en zorgde dat niemand honger leed.

Het moest hem, als een goed bediende, natuurlijk verheugen, op te merken, dat zijn meester die avond zeldzaam veel geluk had bij het kaartspel. Baron Suvesco won, zoals men dat noemt, wat hij wilde, en gestadig groeide de stapel bankbiljetten en goudgeld aan zijn linkerhand.

Raffles zag hoe zijn gelaat met fijne zweetpareltjes bedekt was en hoe nu en dan de hand trilde, heel even maar, waarmede hij de kaarten neerwierp.

Obregia, met zijn stroef masker en zijn bijna altijd neergeslagen ogen, liep voortdurend rondom de speeltafel, maar zonder dat iemand hem scheen op te merken.

Raffles keek nu eens naar hem, dan weer naar Suvesco, en soms ook naar de grote spiegel, die recht tegenover de baron was opgehangen...

En zo verstreek de avond en ook een deel van de nacht.

De kaarten bleven ritselen, de rook van de dure sigaren kringelde omhoog, het balletje van de roulette tikte regelmatig, het goud tinkelde, en het bankpapier ritselde, alsof er een wind ging door herfstgebladerte.

Het was over tweeën, toen de eerste

gasten pas begonnen te vertrekken met rode hoofden en enige honderdduizenden francs armer dan toen zij gekomen waren.

De hulpbediende kon reeds worden weggezonden, Raffles en Obregia hielden de vertrekkende gasten in hun dure jassen en pelsen, terwijl de concierge, die opzettelijk was opgebleven in de hoop op fooien, met gedempte stem de auto's der heren voorriep, waarvan de chauffeurs meestal in slaap waren gesukkeld.

Er waren ook enige gasten die van een taxi gebruik maakten en slechts twee waren er nog nuchter genoeg, om zonder gevaar voor hun leven naar huis te kunnen wandelen.

De gastheer zelf liet de heren uit met allerlei plichtplegingen en een glimlach om de lippen.

Glimlachen mocht hij inderdaad wel, baron Suvesco, want hij had die avond bij het spel een bedrag gewonnen, gelijkstaande met bijna 40.000 goudfrancs en dat is niet weinig voor een man, die het water aan de lippen is gekomen, en die een zekere rol te vervullen heeft tegenover een schatrijke jongedame, die hij tot zijn vrouw begeert te maken.

Het was dan ook handenwrijvend, dat hij de woningdeur sloot achter de laatste gast, terwijl de zwijgzame chauffeur bezig was, uit de eetzaal het armzalig overschot van de kostbare maaltijd naar de keuken over te brengen.

Maar baron Suvesco hield op met handenwrijven, toen hij zijn studeerkamer binnentrad, bij het zien van het schouwspel, dat zich daar aan zijn blikken voordeed.

James Davis zat, of liever lag, zolang hij was, met een sigaret tussen de lippen in zijn bureaustoel, met zijn lakschoenen op het blad van het bureau, en maakte met zorg zijn nagels schoon.

Maar de kreet van verontwaardiging en woede smoorde in de keel van Suvesco, toen Davis, nauwelijks het hoofd een weinig opheffend, tot hem sprak:

— Zo, Gabriël Obregia, ben je daar? Dat komt mij goed gelegen. Wij moeten eens wat met elkaar babbelen.

HOOFDSTUK IV

WAAROVER GEBABBELD WERD

Suvesco bleef, onbeweeglijk als een beeld, op de drempel staan, met de knop van de deur nog in zijn hand, blijkbaar besluiteloos wat te doen, maar toen trok er een lelijk glimlachje over zijn gelaat. Hij sloot de deur zacht achter zich en kwam langzaam binnen, de ogen strak op zijn bediende gericht.

— Wat moet dat betekenen, Davis? vroeg hij. Ben je dronken?

— Wel, het was voor de nuchterste van uw gasten te wensen, dat hij altijd zo nuchter was geweest, als ik het nu ben, Obregia, antwoordde Raffles kalm en nu pas het nagelmesje dichtknippend en in zijn vestzakje stekend.

— Wat wil je daarmee zeggen? vroeg de ander, terwijl hij opnieuw stilstond.

— O, niets bijzonders, alleen maar, dat een nuchter mens allicht eens beter naar de speelkaarten kijkt, die hij in handen krijgt, en naar een zekere spiegel, die vlak tegenover zijn gastheer is opgehangen, Obregia.

Een ogenblik was het, alsof de Roemeen zich op Raffles wilde werpen, die nog altijd in dezelfde houding half achterover lag. Hij wist zich slechts met de grootste moeite te beheersen, toen hij, met zijn fijn zakdoekje zijn voorhoofd bettend, op een schorre toon zei, terwijl hij poogde te lachen:

— Het wordt hoe langer hoe fraaier en ik moet werkelijk aannemen dat je stomdronken bent, Davis, anders zou je zulke onzin niet uitkramen. Waarom noem je mij, bijvoorbeeld, Obregia?

— Wel, je zult toch wel net zo heten als je broer? vroeg Raffles, de ander voor het eerst vol en strak aanziende. Ditmaal was de slag raak, en goed ook.

De man wankelde waar hij stond, liet een geluid horen, dat veel geleek op het sissen van een slang, en sneller dan de gedachte was hij bij een kleine rook-

tafel, trok er de lade van open, en nam er de kleine revolver uit, die daar lag, onder enige papieren verborgen.

Dezelfde lelijke grijns verscheen weer om zijn lippen, toen hij een paar passen op Raffles toetrad, het wapen op diens hoofd gericht, en hernam:

— Nu zullen wij eens zien, mooie mijnheer, en wie je dan ook zijn moogt, of je inzichten niet heel spoedig zullen veranderen. Wie ben ik?

— Wel, zoals ik zei, Gabriël Obregia, de broer van je chauffeur, je voorletters staan trouwens in je viool, op het achterblad, dicht bij de hals. Dat heb je natuurlijk gedaan, opdat je collega's in het bioscooporkestje van het Alhambra Theater in Boekarest, het werkelijk mooie instrument niet zouden stelen.

De rechterhand van Obregia begon zodanig te trillen, dat hij de revolver ternauwernood in de juiste richting kon houden, hij was groenbleek geworden en staarde met uitpuilende ogen naar die onbeschaamde kerel, die zich zelfs niet verroerd had, niet met zijn wimpers had getrokken, toen hij de revolver op een meter afstand op zijn hoofd gericht zag.

Met moeite bracht hij eruit:

— Ik weet niet waarover je praat. Je raaskalt.

— Je weet wel, Gabriël Obregia, dat ik niets anders dan de waarheid zeg, hernam Raffles bedaard, even zijn houding veranderend om een verse sigaret te kunnen nemen uit het doosje, dat onder het bereik van zijn hand op de schrijftafel stond. Je moet namelijk weten, dat die mooie, oude kist nog andere voorwerpen bevatte, dan alleen een viool. Bovendien zitten er in deze laatjes (Raffles tikte even op het tafelblad) alleraardigste briefjes, die een zonderlinge kijk geven op je baronschap. Och, laat die revolver nu toch met rust; je

vermoet je nutteloos, waarde Gabriël.

Zijn dolle woede niet langer meester, haalde Gabriël de trekker over.

Het wapen ketste.

Nog eens en nog eens trok hij aan de trekker, toen wierp hij het wapen met een schorre vloek op de vloer en kruiste de armen over elkaar.

— Ja, dat is altijd het geval met revolvers, die niet geladen zijn, zei Raffles laconiek. Zie je, ik wist heel goed met wie ik te doen kreeg, en ik heb er de patronen maar bijtijds uitgehaald, terwijl jij je gasten uitliet, voor wie ik het overigens volstrekt niet erg vind, dat zij zijn kaalgeplukt. Ik betreur alleen maar dat ik het niet zelf heb gedaan, maar dat verzuim is natuurlijk gemakkelijk goed te maken. Hoeveel leverde het grapje je zowat op?

Inplaats van op die vraag te antwoorden keek Obregia om zich heen, half ontzind van woede en bevend over al zijn leden. Toch beheerste hij zich met alle inspanning, ging op enige afstand van Raffles langzaam in een clubfauteuil zitten, en begon toen, met de toppen van de vingers tegen elkaar:

— Je zei zoëven dat wij eens moesten babbelen, Davis. Welnu, ik stem erin toe. Dus: wie ben je, met welk doel ben je bij mij in dienst gekomen en wat wil je van me?

— Ik merk met genoeg en niet zonder enige bewondering op, dat uw eerste vraag niet luidt, hoe ik al die aardige biezonderheden te weten ben gekomen, zei Raffles, terwijl hij zijn sigaret aanstak. Wie ik ben, dat moet ik tot mijn leedwezen nog enige tijd verzwijgen. In ieder geval alleen maar huis-knecht uit liefhebberij en niet uit roeping. Waarom ik bij u in dienst ben gekomen? Het was om u te bestelen, toen ik nog vermoedde, dat gij werkelijk baron en inderdaad zeer rijk waart. En wat ik nu van u wil? Wel, de buit. Ben ik duidelijk genoeg?

— Duidelijker kan men het niet verlangen, antwoordde Obregia sarcastisch. Je zult zeker wel inzien, dat ik die wens tot mijn leedwezen on vervuld moet laten. En nu eerst de vraag, die ik zo-

even achterwege liet: Hoe weet je dit alles?

— Ik heb alweer reden tot blijdschap omdat je niet zo dom bent geweest, mij te vragen: Waar haal je de nonsens vandaan? zei Raffles met een glimlachje. Dat zou trouwens ons gesprek maar nodeloos gerekt hebben. Kijk als je blijft niet zo strak naar de telefoon; in een kamer waar ik ben, waarde musicus, met zulke doeleinden, als die ik nu nastreef, werken de telefoontoestellen maar hoogst zelden. Raffles hief de afgesneden draad op en liet hem even heen en weer schommelen.

Toen vervolgde hij, terwijl de ander zich op de lippen beet:

— Je bent eergisteren vrij lang van huis geweest, Obregia, met je zogenaamde chauffeur, en dat was heel onverstandig, want ik ben vreselijk nieuwsgierig uitgevallen en kan maar zelden de lust bedwingen, in laden en kasten te snuffelen. Het onderzoek van eergisteren leverde mij allerhande bewijzen, die ik vond onder het fluweel op de bodem van je vioolkist. Daarin was onder meer een familiepaspoort, ten name van Gabriël en Adolphe Obregia, met jullie portretten er nota bene ingeplakt. Hoe iemand in jouw positie, ter wille van een paar onnozele Lei en uit slecht begrepen zuinigheid een familiepas kon nemen, dat is mij een raadsel. Maar voor het overige is het mij bekend, dat zelfs de slimste schavuiten wel eens zulke vergissingen begaan.

Raffles deed een trekje aan zijn sigaret en daarvan maakte Obregia gebruik om te zeggen:

— Dat is niets strafbaars. Iedereen leeft wel eens onder een andere naam.

— Maar wie denkt er aan, je dat te verwijten, riep Raffles verontwaardigd uit. Daaraan denk ik geen seconde. Maar het is heel iets anders, onder een pseudoniem te leven, dan van dat pseudoniem misbruik te maken, teneinde een rijk goudvisje aan de haak te slaan. Foel, Gabriël, hoe ordinair en kleingeestig. Ik moet mij over je schamen. Je bent een goed violist geweest; dat hebben mijn telegrafische informaties, die zich naar Boekarest, Londen en Am-

sterdam uitstrekten, mij bewezen. Je hadt een zeer fraai instrument, en je hadt dus altijd behoorlijk je brood kunnen verdienen, maar genotzucht heeft je beetgekregen, je hebt een grote rol in de wereld willen spelen, je wilde snel rijk worden en dat verlangen heeft je nu deze lelijke poets gebakken. Heb je het geld daar in je binnenzak?

— Het geld zit in mijn binnenzak, antwoordde Obregia, langzaam, maar je hebt het nog niet in je bezit, gemene bedrieger.

— Nog niet, maar vóór die pendule daar drie uur slaat, zal ik het hebben Obregia, hernam Raffles rustig. Ik heb dus nog twaalf minuten om ter zake te komen. Toen ik die papieren gevonden had, wist ik natuurlijk waaraan ik mij te houden had. Ik moet je ook nog zeggen, dat ik jou en je broer een paar avonden geleden heftig heb horen twisten. Waarover jullie het hadden heb ik niet kunnen verstaan, maar nu begin ik te geloven, dat jullie geldnood wel het onderwerp van die ruzie zal zijn geweest. Maar gisteren hebben jullie nog eens met elkaar gesproken, heel zachtjes weliswaar, omdat ik toen een paar vertrekken verder aan het werk was, maar desondanks heb ik alles kunnen verstaan, want ik had je aanwezigheid benut, om hier en daar een klein electrisch draadje, zo goed als onzichtbaar, langs het plafond te leiden, aan het ene einde voorzien van een microfoon, aan het andere van een hoorn, die ik er ieder ogenblik heel gemakkelijk aan vast kon maken. Was dat niet slim?

— Ik erken dat het heel goed gevonden was, zei Obregia tussen de tanden. O, dat ik jou geen ogenblik gewantrouwd heb.

— Ik dank je voor dat compliment, amice Gabriël, zei Raffles met een kleine buiging. Als ik niet eens een rol van een goede huisknecht kon spelen, dan zou ik geen knip voor de neus waard zijn. Hoe laat is het? Ik zie het al, ik heb nog zeven minuten. Drie daarvan zullen voldoende zijn om je de rest te vertellen. Jij en je broer spraken over deze avond, over kaarten, spiegels en getruckeerde roulettes, die door middel

van electriciteit door de croupier, dat was jij in vele gevallen, door een enkele druk op een uiterst fijn stiftje, andere getallen kunnen aanwijzen, dan zij behoorden te doen. Ik heb je natuurlijk kalm je gang laten gaan, want ik bekommer mij al bitter weinig om de jonge en oude ezels, die er een sport van maken, het geld dat door hun vaders en grootvaders verdiend werd met volle handen uit het raam te gooien.

— Wat verwijt je mij dan? riep de ander op woeste toon.

— Niets, volstrekt niets, Gabriël, of althans niets anders, dan dat je mijn concurrent bent, en bovendien met heel lelijke middelen werkt. Je maakt van je uiterlijke aantrekkelijkheden misbruik, het hart, maar vooral de beurs in te palmen van een mooi jong meisje, dat diep in haar onnozel hartje, veel meer neiging voelt voor een ander, die haar oprecht lief heeft.

— En die haar zeker zonder een cent zou nemen, zei Obregia honend.

— Ja, daar ben ik vast van overtuigd, al klinkt het vreemd in deze tijden, antwoordde Raffles rustig. Nog één minuut, dan ben ik klaar. Ik heb je dus je gang laten gaan, alles wetende, omdat het mij heel wat moeite zou besparen; maar je moet wél inzien, dat ik zulke dingen wel belangwekkend vind, maar er ook gaarne voordeel uit trek. En nu is mijn verhaal ten einde, Gabriël Obregia en zal ik je moeten verzoeken, de inhoud van je zakken maar eens spoedig te ledigen. Het moet wel bijna 40.000 goudfrancs zijn. Lieve hemel, in lang heb ik zulk een goede slag niet geslagen, letterlijk met de armen over elkaar gekruist. HOLA, waar trek je daar aan?

Gabriël Obregia liet een schel lachje horen, en zei:

— Dat zul je aanstonds wel zien, en niet tot je voordeel.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging de deur naar de rookkamer open, en Adolphe, de broer van de bedrieger, die zo goed zijn rol had gespeeld om het bedrog des te beter te doen slagen, trad binnen.

— Het wordt tijd dat je komt, zei Gabriël grimmig, je hadt mij menige

zweetdruppel kunnen besparen. Die kerel daar is een indringer, helemaal geen bediende, en weet alles van ons plannetje af. Hij eist de buit op van vanavond en hij denkt dat ik zo gek zal zijn hem die af te staan. Wij zijn met ons beiden, Josephine is naar huis, en ik vraag je, wat wij met hem zullen doen?

Het gelaat van Adolphe vertrok krampachtig en in zijn ogen kwam een gevaarlijk licht.

— Als die kerel een bedrieger is, zoals je zegt, Gabriël en alles weet, dan heeft hij juist lang genoeg geleefd, zei hij toen met een lage stem. De Seine is hier vlak bij, aangepakt.

Hij had een stap achterwaarts gedaan, en greep met een bliksemsnelle beweging, een brede, vlijmscherpe, zware sabel van het wapenrek.

Het was een van die zwaarden, zoals de Abessiniërs ze sedert omheuglijke tijden gebruikten en die voor gebruik met twee handen zijn geschikt.

Maar hij zou het wapen niet gebruiken.

De portière voor de deur, die naar de eetzaal voerde, werd opzij gerukt, de oude Josephine trad te voorschijn en het volgende ogenblik scheen er een soort natuurgeweld door de kamer te razen.

Want Josephine greep Adolphe om het middel en kwakte hem als een veertje in een hoek van het vertrek, juist toen Gabriël was opgevolgen om zich op Raffles te werpen.

Op hetzelfde ogenblik opende zich de boekenkast, de oude hulpbediende trad er uit te voorschijn en hield Gabriël met zijn revolver in bedwang.

Adolphe kwam kreunend een weinig overeind, de ogen met bloed belopen, en een hand in de zijde gesteund, maar hij zocht vruchteloos naar zijn zwaard want dat was hem ontvallen in de luchtreis, die hij zoëven gemaakt had.

Gabriël liet zich weer in zijn stoel neervallen, volkomen verrast door hetgeen er geschied was, en keek met glazige ogen van Josephine, die daar met de zware armen in haar zijde gesteund stond en van haar naar de hulpbediende.

Maar Raffles trad bedaard op hem

toe, doorzocht zonder zich te overhaasten zijn zakken, en haalde er de dikke pakken bankbiljetten en handen vol goudgeld uit.

— Drie uur, zei hij laconiek, toen hij gereed was. En nu zul je wel overtuigd zijn, Gabriël Obregia, dat John Raffles niet met zich laat spotten, en ook een man van de klok is.

Bij het horen van de gevreesde naam liep er een huivering over het gelaat van de beide schelmen, en het was alsof zij ineenkrompen, toen zij schichtig naar de man opkeken, die daar nu middenin de kamer stond, met een ernstige uitdrukking op zijn krachtig getekend gelaat.

— Deze twee mannen zijn mijn vrienden, vervolgde Raffles zonder stemverheffing. Ja, Josephine is sedert een uur heel wat zwaarder geworden, zoals jullie ziet, en de hulpbediende doet in het dagelijks leven heel iets anders. En luister nu goed naar hetgeen ik je zal zeggen, Gabriël Obregia.

Raffles trad dicht voor de Roemeense avonturier, die met wezenloze ogen voor zich uitzag, en vervolgde op scherpe toon:

— Wij hebben nu met elkaar afgedaan, en als je het niet zonder een huisknecht kunt stellen, dan zul je naar ene andere moeten uitzien, want James Davis verlaat in ieder geval het toneel, en ruimt zijn plaats voor een ander in. Zijn taak is geëindigd. Maar, Obregia, daarom verlies ik je nog niet uit het oog. En ik waarschuw je, daag mij niet uit, tart mijn woede niet, want het zou je slecht vergaan. Moet ik nog duidelijker zijn? Je verlaat Parijs, zo spoedig mogelijk, en wanneer je dat onmogelijk is, dan wend je in ieder geval geen pogingen meer aan Leontine Poirot tot je vrouw te maken.

— En als ze eens inderdaad van mij hield, kwam het moeilijk over de lippen van de vernederde gauwdief.

— Zo iets komt me onmogelijk voor, antwoordde Raffles kortaf. Maar wanneer dat werkelijk het geval zou zijn, wie weet, als jij een man was die zijn leven zou kunnen beteren. Maar daar kan ik niet aan geloven. En hoe het ook

zij, je laat haar een proeftijd van een half jaar, en binnen die tijd onderneem je niets, of ik maak je bekend, ik nagel je aan de schandpaal, en ik licht haar vader in. En nu zul je zien, dat je met iemand te doen hebt, die iedereen een eerlijke kans wil laten. Je hebt vannacht bijna veertig duizend goudfrancs met vals spel gestolen, de erbarmelijkste manier die ik ken. Toch wil ik je nog vijfduizend goudfrancs geven, laten wij zeggen uit mijn eigen zak. Zend, onder een of ander voorwendsel, deze meubelen weer naar de leveranciers terug, doe hetzelfde met je dure auto's, zeg de huur van dit huis op, die je immers toch niet kunt betalen, en tracht een eerlijk man te worden.

— En dat moet mij worden gezegd door 'n John Raffles, zei Gabriël scham-

per. De meester der inbrekers houdt boetpredikaties.

Slechts heel even fronsten zich de wenkbrauwen van Raffles en toen zei hij glimlachend:

— Je kent mij niet, Gabriël, en daarom neem ik je die woorden niet kwalijk. Het is nu geen boetpredikatie, het is veeleer een goede, en goed bedoelde raad. Met 5.000 francs in goud kan men tegenwoordig heel wat beginnen. Neem je beroep weer op, vat je uitstekende viool ter hand en laat je onzinnige dromen van rijkdom en weelde varen, want, neem dat maar van mij aan, de mens kan evengoed gelukkig zijn in een Volkswagentje als in een Rolls Royce van 80 P.K. en alles welbeschouwd heeft hij niet eens een nodig.

Hoofdstuk V

BARON SUVESCO WIL NIET DUELLEREN

De zaken namen echter een gans ander verloop dan Raffles verwacht had.

Mijnheer Gabriël Obregia bleek van het hout te zijn, waarvan men de brutale gauwdieven snijdt.

Want wel verre van het toneel te verdwijnen, was hij blijkbaar voornemens alles op één kaart te zetten en aan te sturen op het doel dat hij zich gesteld had: de verovering van Leontine Poirot. De som geld, die Raffles hem geschonken had, scheen hem te hebben gediend, om hier en daar gaten te dichten, en de ongeduldigste schuldeisers althans voorlopig tot zwijgen te brengen.

Hij bleef in hetzelfde fraaie huis wonen, maar alleen de chauffeur scheen spoorloos te zijn verdwenen. Mijnheer de baron chauffeerde nu meestal zelf, en stuurde met vaste hand de fraaie tweezitter door het Parijse straatgewoel alsof er geen wolkje aan de lucht was.

Al spoedig begrepen Raffles en Brand, bij wie zich nu ook de trouwe Henderson was komen voegen, die op zulk een treffende wijze de rol van de oude Josephine had overgenomen, dat Obregia

misschien wel de verstandigste partij had gekozen, van zijn standpunt beschouwd tenminste.

Natuurlijk zou hij er wel voor gezorgd hebben, dat er van de valse speelkaarten en van de getruceerde roulette geen spoor meer viel te ontdekken.

De twee personen die het zouden kunnen bewijzen, of liever gezegd, die zouden kunnen getuigen, dat zij het vals spelen hadden gezien, waren twee personen, die zich nog wel eens zouden bedenken, alvorens zij die getuigenis voor de rechtbank zouden durven herhalen. Natuurlijk moest hij (Gabriël Obregia), erop moeten rekenen, dat Raffles, nu hij zijn woord niet hield, Maxime Poirot zou waarschuwen; maar die waarschuwing zou bezwaarlijk anders dan anoniem kunnen plaats vinden, en welk verlicht man hecht er nu enige waarde aan zulke anonieme aanklachten. Want de papieren zouden natuurlijk plotseling onvindbaar zijn geworden, en liever dan zelf te Boekarest een onderzoek in te stellen, zou de automobielfabrikant geloven aan de schandelijke verdachtma-

kingen van een jaloerse medeminnaar, of aan een infame grap. Want men vergete niet, dat Gabriël Obregia niet de eerste de beste was, en zijn rol van baron op een waarlijk verbluffende wijze speelde. Hij had zeer charmante manieren, was hoffelijk jegens de dames, wist onderhoudend te verhalen van verre reizen, sprak verscheidene talen, gedroeg zich correct in alle salons, en was steeds onberispelijk gekleed, elegant, maar niet fatterig.

Daar tegenover moest Raffles zich steeds op de achtergrond houden, en zelfs ingeval hij persoonlijk Poirot ging inlichten, onder een of andere vermomming, zou deze moeilijk aan iets anders kunnen denken dan aan laster, daar alles voor de baron sprak, en letterlijk niets tegen hem.

Het was immers te dwaas, dat er bijna dertig jongelui die avond bij hem hadden gekaart en gespeeld en dat geen hunner iets van dat valse spel zou hebben ontdekt. Het was best mogelijk dat hij die avond 40.000 francs met spelen had verdiend, dat was wel meer gebeurd. Het geluk behoefde slechts aan zijn zijde te hebben gestaan, en daarmee was alles verklaard.

Wat de schuldeisers aangaat, die hebben een zeer fijne neus. En die neus had hen gewaarschuwd, dat mijnheer de baron wel eens veel kans zou kunnen hebben, over enkele maanden in de voornaamste dagbladen vermeld te worden als de aanstaande echtgenoot van Mademoiselle Poirot. Dan zou hij dik in zijn centjes komen te zitten, de leveranciers hadden er dus alle belang bij, zolang mogelijk geduld te oefenen.

Raffles en Brand spraken hierover, terwijl zij gezeten waren op het terras van de Tuillerieën.

Het was een van die dagen, die zoete beloften inhouden voor de tijd die komen gaat, met overal uitbottende heesters, een zoel briesje en luchtige dames-toiletjes. Op verre afstand speelden kinderen onder de hoede van hun Engelse nurses, en Raffles en Brand konden dus ongestoord spreken.

Nadat de Gentlemandief aandachtig om zich heen had gekeken, teneinde zich

te vergewissen, dat niemand kon luisteren, die toevallig Engels verstond, begon hij:

— Je hebt dus het huis van Poirot goed in het oog gehouden?

— Afwisselend hebben Henderson en ik er de wacht bij gehouden.

— En, onze man?

— Hij is er gisteren tweemaal geweest. De eerste keer was het waarschijnlijk voor zaken, om elf uur in de ochtend, want hij kwam een paar minuten later alweer naar buiten. Men had hem toen zeker naar de fabriek verwezen, waar Poirot zich natuurlijk de hele dag bevindt. Maar de tweede keer was het des avonds.

— Noodlottig teken, bromde Raffles mismoedig. Een ochtendbezoek, als het de dochter des huizes geldt en langer dan een half uur duurt, is ook heel gevaarlijk, maar een avondvisite wijst juist op die soort van dingen, die ik tot iedere prijs wil voorkomen. Ik heb eens naar Gaston Larue geïnformeerd en van alle kanten ontvang ik niet anders dan de gunstigste inlichtingen. Hij is ijverig, bekwaam, een liefhebbend zoon voor zijn oude moeder, die hij aanbidt, wat altijd een bijzonder goed teken is, en hij heeft een zeer goede toekomst voor zich. Wat zijn renwagens aangaat, de bijzonderheden worden natuurlijk geheim gehouden, maar hij zelf schijnt er vol vertrouwen op te rekenen, dat hij zal winnen.

Een ogenblik zwegen de beide vrienden, ieder in zijn eigen gedachten verzonken, en toen hernam Brand weer:

— Toch vrees ik dat zijn kansen niet zo goed staan. Er valt niet aan te twijfelen of het meisje mag hem graag lijden, maar hij heeft nu eenmaal niet het briljante, het inpalmende van een « baron Suvesco ».

— Als ik werkelijk overtuigd was, dat zij die vent prefereert, alleen omdat zijn haar wat meer glimt, en omdat hij met veel zwier een monocle weet te dragen, dan geloof ik waarachtig, dat ik hem zijn gang maar liet gaan, bromde Raffles. Maar dat geloof ik juist niet. Leontine is een echte Parisienne en nog erg achterlijk vergeleken bij onze meis-

jes, die doen wat zij verkiezen. Laten wij toch nooit uit het oog verliezen, dat wij rekening moeten houden met de landaard. In de meeste Franse families, bijna in alle standen, maar vooral in de hoogste kringen, van gewone en geldadel, worden de huwelijken nog steeds beklonk tussen de ouders en niet tussen de jongelui. Hoe dikwijls komt het niet voor, dat de voor elkaar bestemde jongelieden elkander pas weinige maanden voor het huwelijk leren kennen. En hoe weinig krijgen zij dan nog de gelegenheid, door onderlinge omgang die kennismaking te verdiepen. Daarom wil ik het meisje niet al te hard vallen, vooral omdat ik ook van haar veel goeds heb vernomen.

— Ik ben nog niet klaar met mijn rapport, Edward, zei Brand. Vanochtend heeft Leontine met de jonge ingenieur een wandelritje gemaakt.

— Dat is goed nieuws, riep Raffles uit, en zijn ogen schitterden. Een ochtend rit is de aanhef van een romantisch tijdperk. Dan is hij haar ook lang niet onverschillig, want zulke ritten worden door de Franse meisjes slechts aan zeer intieme vrienden toegestaan. Het is een soort graadmeter voor hun onderlinge betrekkingen. Nu, als monsieur le baron dat hoort, dan zal hij vuur en vlam spuwen. Heb je nog meer?

— Ja, ik geloof dat het mooiste nog komt. Ik heb namelijk een uitnodiging voor vanavond, om ten huize van Poirot te komen. Ik heb mij voorgedaan als de vertegenwoordiger van een Amerikaanse firma, die hem voordelige aanbiedingen kan doen voor de levering van enkele onderdelen, die men daarginds goedkoper kan vervaardigen dan hier.

— Prachtig. Dan moet je je oren maar eens wijd openzetten en goed luisteren. Wie weet verneem je wel dingen, die voor ons van belang zijn. Is het je bekend of Larue er ook komt?

— Ik heb gezegd dat zijn aanwezigheid bij ons gesprek onmisbaar was, antwoordde Brand, met een gultig lachje.

— Dat heb je knap gedaan, en ik maak je mijn compliment. Bericht mij onmiddellijk wat je hebt kunnen ontdekken, en hoe de toestand daarginds

is, dan zal ik op je wachten in het Café de la Paix. Maak het niet al te laat. Het is een aardige gewoonte van de Franse zakenlieden, om zulke dingen als het ware « en famille » af te doen, en het doet mij werkelijk een weinig leed, dat ik de oude Poirot aldus een rad voor de ogen moet draaien. Schade lijdt hij er echter niet bij of het moest denkbeeldige schade zijn, en dat troost mij een weinig.

Nog een ogenblik spraken de beide vrienden over de zaak, die zozeer hun aandacht gevangen hield, en daarop namen zij afscheid, opdat Brand gelegenheid zou hebben, alles voor te bereiden voor de rol, die hij te spelen kreeg.

Precies op de afgesproken tijd begaf Brand zich, voortreffelijk vermomd, naar het prachtige huis van Maxime Poirot.

De deur werd voor hem geopend door een hooghartige maitre d'hotel, in rok gekleed, die hem aanstonds, nadat Brand de verzonnen naam had opgegeven, naar de studeerkamer van de schatrijke automobielfabrikant bracht, die hem daar ontving, als het ware geharnast en gewapend, en bereid, de strijd aan te binden met deze zakenman en te pogen, zoveel mogelijk voordelen te bereiken.

Het moet gezegd worden, dat de gewaande leverancier van onderdelen, die het Frans jammerlijk radbraakte, het hem daarbij niet al te moeilijk maakte, al merkte Poirot zelf daar niets van.

In de mening dat hij de ander voor de gek hield, werd Poirot zelf voor het lapje gehouden, maar dat zou hij natuurlijk pas veel later merken, op de dag dat hij zich telegrafisch in verbinding zou stellen met de fabriek te Detroit, waarvan Mr. Hollyman, die nu tegenover hem zat, een vertegenwoordiger heette te zijn. Het gevolg was dat hij in een uitstekend humeur geraakte, de gewaande Yankee een sigaar aanbood, en hem vervolgens uitnodigde, de gesloten overeenkomst in de familiekring met een glas wijn te bezegelen.

Brand echter had volstrekt geen haast ofschoon hij de uitnodiging onmiddellijk aannam.

Hij beet met een ruwe ruk de punt van de dure sigaar, wierp zich achterover in zijn stoel, en vroeg laconiek:

— U hebt een mooie dochter, nietwaar?

— Ik geloof te mogen zeggen dat Leontine er niet al te kwaad uitziet.

— Trouwt zeker gauw? vroeg de gewaande Amerikaan laconiek.

— Dat is te zeggen... begon de automobielfabrikant verbluft. Zo'n haast heeft het niet.

— Laat u haar haar eigen keus volgen? ging de bezoeker met de grootste bedaardheid voort.

— Voor zoverre haar keuze strookt met mijn inzichten, zeker, antwoordde Poirot, thans een weinig koel en uit de hoogte.

— Verkeerde gewoonte, merkte Brand langs zijn neus op. Beter de meisjes hun gang maar te laten gaan. Meestal loopt het toch mis, tegenwoordig, maar dan dragen de ouders tenminste niet de verantwoording. Men mompelt iets op de club waar ik ben gepresenteerd, een zekere Gaston Larue zou kansen hebben. Ingenieur in uw dienst. Knappe kop. Laat een wagen van zijn eigen vinding meelopen in de wedstrijd om de Gouden Bokaal. Is dat zo?

— Larue is inderdaad een zeer kundig man, maar zonder eigen kapitaal. Wint zijn wagen, dan spreekt het vanzelf, dat zijn kansen, ook ten opzichte van mijn dochter, aanmerkelijk stijgen.

— Dat wil zeggen dat te Parijs de kansen van een mooi jong meisje op geluk omgekeerd evenredig zijn aan de cylinderinhoud van de auto's, die in een wedstrijd meedoen, hernam Brand met een glimlachje. Nu, het is een inzicht als ieder ander, en ik moet erkennen, dat het bij ons menigmaal precies zo gaat. Kapers op de kust?

De vraag kwam zo onverwacht en kwam er zo grappig uit, dat Poirot ondanks zichzelf moest glimlachen, toen hij ten antwoord gaf:

— Gij zult wel begrijpen, waarde heer Hollyman, dat meisjes als mijn dochter niet onopgemerkt blijven. Maar laten wij hu naar mijn vrouw gaan; het zal haar

en Leontine zeker aangenaam zijn kennis met u te maken.

Brand maakte een buiging, stond op, klemde zijn sigaar nog wat vaster tussen zijn witte tanden, en volgde met zware stappen de elegante Parijzenaar die zich ondanks zijn vijf en vijftig jaren vlug als een jongeling bewoog, en stond een ogenblik later tegenover mevrouw Poirot, een klein dametje met bijna spierwit haar en een fijn gezicht, en Leontine, een mooie brunette met lachende donkerblauwe ogen.

Tevens was in het vertrek aanwezig Larue, die zoëven gekomen was, en thans snel zijn verontschuldiging kwam aanbieden, dat hij niet bij het zakengesprek aanwezig had kunnen zijn, daar hij onvoorziens was opgehouden in de fabriek, juist toen hij wilde vertrekken. Een jongeman, verslaggever van een sportblad, had een vrij langdurig onderhoud met hem gehad over zijn wagen, en hij had hem de plannen getoond, voor zover die niet geheim behoefden te worden gehouden.

— Onvoorzichtig, liet de krassende stem van de Amerikaan zich horen. Neem mij niet kwalijk, jongeman, maar men praat niet met verslaggevers over zulke zaken voor zij achter de rug zijn. Als uw nieuwe motor goed is, dan zit er een fortuin in. Hebt gij alles goed weggesloten?

Er vertoonde zich een trek van onrust op het knappe gelaat van de jonge ingenieur, maar toen glimlachte hij, en antwoordde:

— Op de fabriek bewaar ik alleen die blauwdrukken, die van geen betekenis zijn; de rest is goed opgeborgen in een kleine brandkast in mijn huis.

— Van welk blad was die correspondent?

— Van « L'Auto », antwoordde Larue een weinig verbaasd door dit aandringen van de vreemdeling.

— Mag ik weten waaruit zijn nieuwsgierigheid bestaat? ging Brand onverstoort voort.

— Natuurlijk, dat is geen geheim, mijnheer, antwoordde Larue en zijn gelaat glansde van uitvinderstrots. Ik ben erin geslaagd, een motor te ontwerpen

van slechts vier cylinders die echter gemakkelijk 100 P.K. kan ontwikkelen, die evenwel lichter is dan 'n tweecylinder, en die bovendien schuiven heeft, ongeveer als een stoommachine, inplaats van de u bekende kleppen, die voortdurend aan slijtage onderhevig zijn en menigmaal moeten worden bijgeslepen. Ten overvloede is het benzineverbruik buitengewoon laag.

Brand keek een ogenblikje, zacht fluitend, van de fabrikant naar de ingenieur en zei toen heel rustig:

— Als het bij de race inderdaad blijkt dat uw motor goed is, mijnheer Larue, dan garandeer ik u, dat zij door een van mijn vrienden gekocht wordt voor een miljoen dollar, en u krijgt een aandeel in de fabricage resultaten.

— Een schitterend aanbod, zei een schele stem.

Allen keken naar de deur, en zagen baron Suvesco, die zoëven was binnengetreten, op zachte toon even gefluisterd had met de vrouw des huizes, die hem ontving, en het laatste gehoord had.

De drie mannen in de tamelijk donkere kamerhoek keken de Roemeen een ogenblik zwijgend aan, en toen zei Larue met gefronst voorhoofd:

— En toch weet ik niet of ik dat voorstel zou aannemen, baron. Het spreekt immers vanzelf, dat ik mijn uitvinding veel liever in mijn eigen land geplaatst weet.

— Dat is heel mooi van je, Larue, zei Maxime Poirot kortaf. Maar zover zijn we nog niet. Eerst de race, en dan de beslissing. Win je die, wie weet.

Er ging een snelle blik uit zijn zwarte ogen naar zijn dochter, die zoëven met een vriendelijk lachje Suvesco de hand had toegestoken, welke deze kuste.

Brand bemerkte duidelijk, hoe de lippen van Larue even trilden, en zijn vuisten zich onwillekeurig balden op het zien van die familiariteit.

De drie heren waren naar het midden van de grote kamer gekomen, en Poirot zei, op Brand wijzend, en tot Suvesco gericht:

— Laat mij u mogen voorstellen aan mister Hollyman uit Detroit, vertegen-

woordiger van een grote fabriek van accessoires.

De heren bogen tamelijk koel voor elkander, juist toen er nog enkele intieme vrienden van het gezin binnentraden. Een ogenblik daarna was een gezelschap van tien of elf personen in de fraaie, gezellige, weelderig ingerichte salon bijeen.

Leontine zorgde met haar moeder zelf voor de bediening der bezoekers, schonk thee, presenteerde cocktails, en Brand had reeds opgemerkt, dat zij enkele verstolen woorden had gewisseld met Larue. Eenmaal meende hij zelfs te hebben gezien, hoe het meisje in het voorbijgaan met opzet haar hand liet hangen langs haar zijde, die de jonge ingenieur dadelijk pakte en vluchtig streelde.

De Yankee zelf sprak weinig, maar hij lette des te beter op. De salon grensde aan een andere grote kamer, waar slechts een enkel lampje brandde, en waar de vrouw des huizes zich overdag gewoonlijk ophield. Reeds was Leontine daar enkele malen binnengegaan, eenmaal om een schaal met sandwiches te halen, en nu ging zij er weer binnen, om op verzoek van haar moeder een grote portefeuille met zelfgemaakte reisopnamen te zoeken, teneinde die aan een oude, nogal brommige, gepensioneerde generaal te laten zien, wiens petekind zij was.

Bijna onmiddellijk was baron Suvesco opgestaan, en riep vrolijk:

— Gij moet mij toestaan, u bij het zoeken behulpzaam te zijn, mademoiselle.

Papa en mama Poirot wierpen elkaar een verstolen blik toe, die boekdelen sprak, de oude generaal liet een verdacht kuchje horen, maar Brand zag Larue verbleken.

Hij zag ook, hoe de jongeman, door jaloezie overmand, tersluiks opstond, en zich een plaatsje koos, dicht bij de tussendeur, zodanig, dat hij, zelf ten halve verborgen door een portière, kon waarnemen wat er in de aangrenzende kamer voorviel.

En toen zag Brand, zonder dat iemand er ook maar het flauwste vermoeden

van had, hoe Larue snel zijn blikken door de salon liet gaan, en met twee stappen in de zijkamer stond.

Er werd op dat ogenblik druk aan verschillende tafeltjes gebridget, en Larue had zo zacht en zo snel gelopen, dat niemand iets van zijn verdwijning had gemerkt.

Maar Brand kaartte niet.

Hij had heel andere dingen te doen.

Hij was op zijn beurt opgestaan, en drentelde, schijnbaar nieuwsgierig naar de schilderijen kijkend, naar dezelfde verbindingsdeur, totdat hij een blik kon werpen in het aangrenzende vertrek.

En al was het er schemerachtig, hij kon toch heel duidelijk de beide mannen met bleke gezichten tegenover elkaar zien staan, terwijl Leontine zeer verschrikt met de handen op de borst gedrukt, terzijde stond.

Voor hij iets had kunnen doen om het te beletten, had Suvesco zijn hand opgelicht, om de ingenieur in het gelaat te slaan.

Maar Larue had bliksemsnel die slaande hand gegrepen, duwde deze van zich af, en zei op gedempte toon, opdat men hem in de aangrenzende salon niet zou kunnen verstaan:

— Het is zo evengoed alsof gij mij geslagen hebt, baron. Gij weet zeker wat dit in Frankrijk te beduiden heeft.

Wat hij nu nog zei werd zo zacht gezegd, dat ook Brand het niet kon verstaan, maar de betekenis was maar al te duidelijk.

Al had hij zelfs die betekenis niet begrepen, dan had de Roemeen er wel voor gezorgd, hem die aan het verstand te brengen, want hij zei nu met een schelle driftstem, die hij ternauwernood kon dempen:

— Uw getuigen ontvangen? Ben je gek geworden, kerel? Denk je dat een man van mijn stand duelleert met... een proleet?

Brand achtte nu het ogenblik gekomen, om aan het spelletje deel te nemen.

Hij wandelde doodkalm naar binnen, met zijn handen in de zakken van zijn slecht zittende pantalon, de dure sigaar tussen zijn lippen geklemd, terwijl de drie daarbinnen hem verbaasd, verschrikt, of toornig aanzagen, liep regelrecht op Suvesco toe, en zei, zonder de sigaar uit zijn mond te nemen:

— Als het op vechten aankomt, mijnheer, laat u dan vooral niet weerhouden door wat gij uw stand noemt. Ik weet niet waarom gij deze heer een proleet noemt, maar dat schijnt een erg groot scheldwoord te moeten voorstellen in uw eigen land. Wat u betreft, mijnheer Larue, geloof gerust dat ik de waarheid zeg als ik u verzeker, dat gij deze heer een buitengewoon grote eer bewijst, als gij hem als een konijn aan uw degen rijgt. Het is dus juist omgekeerd.

Suvesco was verbleekt, deed een stap achteruit, keek de Yankee doorborend aan, haalde toen de schouders op en zei tussen de tanden:

— Ik beschouw de zaak hiermee als afgedaan; ik denk er niet aan, te duelleren met iemand die niet van adel is. En wat u betreft, mademoiselle Leontine, als ik u soms mocht hebben doen schrikken, dan bied ik u nederig mijn verontschuldigen aan.

En met deze woorden trad hij de salon weer binnen, waar men van het gehele voorval niets bemerkte had, hoogstens een weinig verwonderd was over het lange zoeken naar het foto-album.

HOOFDSTUK VI

DE MACHINE-BLAUWDrukKEN

Brand bleef dus een kort ogenblik met de beide jongelieden alleen, en keek glimlachend van de opgewonden Larue, naar het verlegen, verschrikte meisje.

Toen legde hij langzaam zijn hand op de schouder van de ingenieur, en fluisterde op gedempte toon:

— Wat ik zoeven zei, mijnheer La-

ruë, is de volle waarheid. Niet hij staat boven u door wat dan ook, maar gij zoudt hem een eer aandoen, veel groter dan hij verdient, door de degen met hem te kruisen. Ik geloof trouwens niet, dat onze vriend Suvesco zulk 'n scherp ding kan hanteren. Hij kan beter omgaan met zijn viool.

— Met zijn viool? herhaalde Larue langzaam, terwijl hij Brand ongelovig en wantrouwig aanzag.

— Zoals ik zeg, mijnheer Larue.

— Mademoiselle Leontine, ik bega waarschijnlijk een grote onbeleefdheid, maar dat moet gij een lompe Yankee maar vergeven. Ik zou u vriendelijk verlof willen vragen, een paar woorden met mijnheer Larue privé te wisselen, ik geloof dat dit het album met de mooie opnamen is; breng het maar spoedig naar binnen.

In de grootste verbazing staarde het jonge meisje de gewaande Amerikaan aan, maar hij wierp haar zulk een zonderlinge, dwingende blik toe, dat zij zwijgend gehoorzaamde, het album opnam, met een hoog rode kleur even de arm van de ingenieur aanraakte, toen haastig wegsnelde, als had zij iets dwaas vericht.

Nauwelijks waren de beide mannen alleen of Larue vroeg haastig, ten proef aan de grootste verbazing:

— Wat moet dat alles betekenen, mijnheer? Wat kunt gij mij omtrent die man te zeggen hebben, die mij mijn levensgeluk wil ontroven?

— Alleen maar, dat hij niet degene is, waarvoor hij zich uitgeeft, mijnheer Larue, antwoordde Brand rustig. Ik sprak van zijn viool, en daartoe had ik het recht, want hij is jarenlang eerste violist geweest in het orkest van een bioscoop-theater te Boekarest. Hij is evenmin een baron als ik het ben.

Slechts met moeite smoorde Larue een kreet van verbazing en ongelooft.

Toen bracht hij er stamelend uit:

— Is 't waar wat gij daar zegt, mijnheer?

— Volkomen waar.

— Maar hoe kunt gij dat weten, gij, de Amerikaan, die nauwelijks een week in Frankrijk zijt.

— Ik weet het, laat u dat voldoende zijn, antwoordde Brand met vaste stem.

— Maar als het zo is, als dat bewezen kan worden, dan is die man een bedrieger, een avonturier, een schurk, dan zal ik hem nu dadelijk ontmaskeren, ten aanzien van allen die daarbinnen zijn, dan zal ik niet met hem duelleren, maar hem met de vlakke hand in zijn gezicht slaan.

— Wees toch stil, zo legde Brand hem fluisterend het zwijgen op. Blijf hier. Gij zoudt slechts een zeer onaangename scène veroorzaken, en dat is waarschijnlijk zonder enig nut. Want wie ben ik? Een vreemdeling. Hoe kan ik dat alles weten? Ik kan immers zelfs wel een bedrieger zijn. Houd u dus bedaard, heb nog wat geduld, begin met de prijs te winnen van de auto race, over drie dagen, en dan zal ik wel zorgen, dat die Roemeen zonder een spoor na te laten, van het toneel verdwijnt, of, het moest dan een spoor zijn, dat regelrecht naar een gevangeniscel voert. Beloofd gij mij, dat ge kalm zult blijven en geen scène zult uitlokken?

— Ik beloof het, maar het kost mij moeite, bromde Larue. Dat laffe hondsvot.

— Wat deed hij eigenlijk, toen gij zo snel deze kamer binnenging?

— Ik kan het bijna niet herhalen. Hij had Leon... Mademoiselle Leontine om het middel gevat en wilde haar kussen. Het verwondert mij, dat ik hem niet dadelijk heb neergeslagen.

— Ja, met kussen is het een vreemde zaak, zei Brand bedaard. Op zichzelf is het toch heel iets anders dan een misdaad, maar dat wordt het pas voor de jaloerse medeminnaar. Neen, blijf bedaard, ik geef u volkomen gelijk. Maar nu ik toch met u spreek, verklaar mij het volgende eens.

— Kende gij de verslaggever van L'Auto, die u vanavond zo laat kwam bezoeken?

— Neen, ik had hem nooit gezien.

— Waar hebt gij hem ontvangen?

— In mijn particuliere werkkamer.

— Waart gij alleen met hem?

— Geheel alleen.

— Hoe zag die man er uit?

— Vrij groot, knap, donker. Maar mijn hemel, waarom vraagt gij mij dit alles?

— Laat mij eerst mijn vragen beëindigen. Sprak hij het frans zonder enig accent?

— Neen, met een heel lichte Slavische uitspraak. Hij zei trouwens dat hij geboortig was uit Praag.

— Ik denk veeleer dat hij geboortig is uit Boekarest, bromde Brand voor zich heen, en dacht toen enige ogenblikken na.

Larue sloeg hem met de grootste nieuwsgierigheid gade, en begon weer:

— Ik moet u zeggen, mijnheer, dat ik van uw gehele optreden niets begrijp, al krijg ik de indruk, dat gij mijn vriend zijt.

— Dat ben ik, geloof dat maar, zei Brand trouwhartig, terwijl hij hem de hand toestak. Binnen korte tijd zult gij alles veel beter inzien. Dan zal die Suvesco voorgoed ontmaskerd zijn, en zijn begerige klauwen niet meer uitstrekken naar de millioenen van Poirot. Ik behoef u zeker niet te vragen, of uw liefde voor mejuffrouw Leontine oprecht is.

— Ik houd meer van haar dan van mijn leven, antwoordde Larue zachtjes. Ik had haar al lief, toen ik als volontair op de fabriek van haar vader kwam, en zij nog maar een klein ding was met hangend haar en korte rokjes en met een pop speelde. En zowaar ik zalig hoop te worden, mijnheer, ik zou met haar willen trouwen, ook al zou haar vader haar geen centiem als bruidsschat meegeven.

— Dat mag ik horen. Maar laten wij bij de zaak blijven, want ik ben nog niet klaar. Gij zegt dus, dat gij die man alléén hebt ontvangen en hem enige inlichtingen hebt verstrekt. Hebt gij hem de tekeningen laten zien?

— Zeker, maar ik voegde er aan toe, dat de geheime bijzonderheden daar natuurlijk niet bij waren.

— Vroeg hij soms om die te mogen zien?

— Dat deed hij, maar dat heb ik natuurlijk beleefd geweigerd.

— Informeerde hij er niet naar, waar die blauwdrukken waren?

— Dat heb ik hem uit mijzelf gezegd. Geloof gij dat ik daar verkeerd aan deed? vroeg Larue ongerust.

— Men kan met zulke dingen niet te voorzichtig zijn, mon cher, antwoordde Brand hoofdschuddend. Weet gij soms of hier een telefoon in de nabijheid is?

— Ja, er hangt er een in de gang, deze deur, naast de serre.

— Ga dan met mij mee en knap het zelf op.

— Wat moet ik doen? vroeg Larue, hoe langer hoe meer verbaasd, toen zij in de gang voor het telefoontoestel stonden.

— De redactie van L'Auto opbellen. Vraag, of men vandaag tussen 6 en 7 uur een verslaggever bij u gezonden heeft om u te interviewen.

Zonder nog één woord te zeggen, nam Larue met bevende hand de hoorn van de haak, deed een paar vragen, en legde toen langzaam de hoorn op de haak, en zei op doffe toon:

— Ik weet volstrekt niet, hoe gij dit alles hebt kunnen vermoeden, mijnheer en welke rol gij hier speelt, maar gij hebt 't goed ingezien, die man moet een bedrieger geweest zijn, en zijn perskaart gestolen hebben, want L'Auto heeft niemand bij mij gezonden. Zij waren het wel van plan, maar pas overmorgen.

— Ik heb u iets horen zeggen van het buitenlandse accent, wat antwoordde de redactie daarop?

— Dat men omstreeks een maand geleden een nieuwe redacteur als sportverslaggever had aangesteld, maar hem na een week wegens onbekwaamheid weer had moeten ontslaan, maar die man was geen Pool of Bulgaar, maar een Roemeen.

— Komt precies uit, antwoordde Brand laconiek. Want Suvesco is ook een Roemeen, die twee zijn broeders.

Larue moest een paar maal naar adem happen, voor hij er kon uitbrengen:

— 't Is mij alsof ik droom. Hoe kunt gij dit alles toch weten, gij, die 'n Amerikaan zijt?

— Ik kan alleen maar herhalen, mijnheer Larue, dat ik het weet, antwoordde Brand met een glimlach. En het heel goed weet ook. En ga nu mee naar bin-

nen, maar houd u in tegenover die schavuit, anders zoudt gij misschien uw eigen glazen ingooien.

Eindelijk traden de beide mannen de salon weer binnen, waar zij met uitroepen van verbazing werden ontvangen.

— Maar heren, wat hebt ge toch uitgevoerd in die donkere kamer, riep de kleine mevrouw Poirot ontzet. Schilderijen soms bekeken?

— Mevrouw, ik heb de verzameling prachtige cactussen van mijnheer Poirot in de serre bewonderd antwoordde Brand. Zij zijn werkelijk uniek.

Maxime Poirot hief even het hoofd van zijn kaarten op en zei verbaasd:

— Cactussen? Hebben wij tegenwoordig cactussen, Madeleine? Daar heb ik nooit iets van geweten. Ik kan die prikkelige dingen niet erg waarderen.

— Geen cactussen? Dan waren het misschien madeliefjes of boterbloempjes hernam Brand doodbedaard. Ik ben niet zo goed op de hoogte van die dingen.

Hij had bij het binnenkomen onmiddellijk opgemerkt dat Obregia er niet meer was, en vroeg nu op zachte toon aan Leontine, zonder dat iemand het hoorde:

— Is baron Suvesco al lang weg, mademoiselle?

— Minstens een half uur. Hij is onmiddellijk, nadat hij uit de zijkamer kwam, heengegaan, maar ik geloof wel dat het een voorwendsel was.

Brand kneep een ogenblik de ruige wenkbrauwen samen, die heel kunstig boven zijn ogen waren aangebracht, waardoor ze diep in de kassen leken te liggen, maakte een buiging voor het jonge meisje, nam Larue een weinig terzijde en fluisterde hem toe:

— Ga met mij mee.

— Met u mee? Waarheen? kwam de jonge ingenieur verbaasd.

— Naar uw huis.

— Naar mijn huis? Wat moet ik daar doen? Mijn voornemen was, om de avond hier door te brengen.

Een smachtende blik ging naar Leontine, die verbaasd naar de twee mannen keek.

— Die schade kunt gij later inhalen, hernam Brand kortaf. Gij moet nu naar

uw huis gaan. Ik vertrouw die kerel niet, die een half uur geleden is vertrokken. Is uw brandkast solide?

Larue keek Brand een ogenblik verstomd aan, wendde zich toen zonder een woord te spreken af, en begon hoffelijk afscheid te nemen van zijn gastvrouw en de fabrikant.

In een donker hoekje wisselde hij vlug en op gefluisterde toon een paar woorden met Leontine, waarna hij Brand weer terzijde nam en fluisterde:

— Kom onmiddellijk mee, mijnheer. Gij weet niet welke vreselijke vermoedens gij in mijn hart hebt gezaaid.

Ook de Amerikaan begon zijn buigingen te maken en in zijn ellendig Frans zijn complimenten af te steken, waarna die twee het vertrek verlieten met een overijling, die heel wat te denken gaf, maar die pas een week later ongeveer volkomen begrepen zou worden door het echtpaar Poirot.

Brand was met een taxi gekomen, Larue had hetzelfde gedaan, en zo waren zij dus wel verplicht te wachten, totdat er een dergelijk vehikel zou passeren, waarmee tien kostbare minuten verloren gingen, want het was de jonge ingenieur plotseling, alsof hij geen seconde te verliezen had en zo spoedig mogelijk zijn huis moest trachten te bereiken; het was hem alsof hem een groot gevaar boven het hoofd hing, dat hij misschien niet meer zou kunnen afwenden.

Toen zij eindelijk een taxi hadden gevonden, kwam de rit hem eindeloos voor en toch duurde zij niet langer dan een kwartier.

Larue bewoonde een eenvoudig jonggezellenappartement in de Rue Cromwell, een zijstraat van de Boulevard des Italiens.

Het was omstreeks half elf, toen de auto ten slotte stopte voor de brede straatdeur.

Terwijl Brand met de chauffeur afrekende, was Larue reeds naar binnen gesnel en vroeg met een stem, die hij nauwelijks kon beheersen, aan de concierge:

— Zijn er bezoekers voor mij geweest, mijnheer Dubois?

— Niet dat ik weet, mijnheer, antwoordde de oude, corpulente deurwachter. Ik denk het haast niet; ik heb mijn loge slechts vijf minuten verlaten.

— Hoelang is dat geleden? vroeg Brand, die intussen was binnengetreden.

— Nu, dat zal zowat drie kwartier geleden zijn, mijnheer, antwoordde de portier, terwijl hij de vreemdeling verbaasd en wel een beetje uit de hoogte aanzag.

— Luister dan goed, vriend, hernam Brand rustig, de man een geldstuk in de hand duwend. Je verlaat de huisdeur niet, je laat haar tenminste niet uit het oog, en je verschaft je de bijstand van een paar stevige kerels; er zullen wel huisknechts in huis zijn, die wat geld kunnen gebruiken. Mijnheer Larue vermoedt namelijk, dat er op dit ogenblik misschien nog onwelkome bezoekers in zijn kamer aan het snuffelen zijn. Als hij zich vergist, des te beter, maar als hij het bij het goede einde, heeft, in dit geval dus een heel slecht einde, dan aarzel je niet, maar grijpt de man vast, voor geval hij mocht trachten te vluchten.

Onmiddellijk was de concierge een en al ijver, bij het zien van het goudstukje, dat in zijn handpalm schitterde, want goud is zeer, zeer zeldzaam geworden in deze dagen.

— Dat zullen wij hebben, mijnheer, zei hij met zijn zware stem. Toevallig zijn mijn twee zoons hier in huis en één daarvan is bij de politie, sterk als paarden, en nergens bang voor.

— Het kon niet mooier treffen, zei Brand met een lachje. Misschien is al het werk voor niets, maar dat zal toch niets afdoen aan onze dankbaarheid. Posteer ze dus hier, en laat hen hun ogen wagenwijd openzetten.

De twee zoons, die een kaartje bleken te leggen in de gezellige woonkamer van hun vader; werden geroepen en ontpopten zich als twee reuzen, waarvan de één de uniform droeg van politieagent.

Zij werden onmiddellijk op de hoogte gesteld en zegden aanstonds hun medewerking toe.

Onder aan de trap stelden zij zich op, het licht werd een weinig getemperd, en Brand en Larue begonnen voorzichtig de trap te beklimmen tot aan de eerste verdieping, maar vandaar volgden zij, inplaats van de hoofdtrap te nemen, de smalle achtertrap, die alleen voor de bedienden bestemd was.

Larue, die vooruit liep, wees daarbij de weg.

Als de jongeman niet al zijn aandacht beperkt had tot de ongerustheid betreffende zijn kostbare tekeningen, dan zou hij hebben opgemerkt, dat die Amerikaanse vertegenwoordiger al een zeer eigenaardige wijze van lopen had. Men hoorde hem in het geheel niet.

Larue woonde op de derde verdieping en zij behoefden dus nog slechts twee trappen te beklimmen.

In de halve duisternis stonden de beide mannen een ogenblik stil en luisterden met de grootste aandacht.

Nauwelijks verstaanbaar fluisterde Larue na enige ogenblikken:

— Ik hoor niets, wij hebben ons nodeloos ongerust gemaakt.

— Ik zou kunnen zeggen, dat het wellicht reeds afgelopen is, mijnheer Larue maar ik hoor, helaas, wel iets, fluisterde Brand nog zachter. Ziet ge, ik heb voor dergelijke dingen een biezonder fijn gehoor. Het is als het heel zachte krassen van metaal over metaal. Nu is het al opgehouden. Is dat de deur van uw tekenkamer?

— Neen, er is nog een deur naar de woonkamer, die met een tweede deur weer op de gang uitkomt.

— Zouden zij gesloten zijn, denkt ge?

— Dat weet ik niet. Natuurlijk sluit ik nooit alle kamerdeuren af als ik vertrek, alleen maar de woningdeur, waardoor wij zoëven zijn binnengekomen. Maar de sleutels zitten aan de binnenkant en het is dus mogelijk, dat als er ongewenste bezoekers zijn, zij de sleutels hebben omgedraaid, opdat men hen niet onverhoeds zou kunnen overvallen.

— Dat is een lelijk geval, fluisterde Brand ongeduldig. Bij het minste gerucht zouden zij zich verraden weten en het zijn natuurlijk lui, die zich waarschijnlijk niet zouden ontzien, om van

hun revolver gebruik te maken, als zij geen uitweg meer zien.

De volgende seconde zou de zaak reeds op een geheel onverwachte wijze tot een beslissing brengen.

Want voor de beide mannen nog een besluit hadden kunnen nemen, voor zij erop verdacht waren, ging de deur open, en twee mannen verschenen, wier gelaat niet te herkennen viel, daar zij ze hadden bedekt met zwarte lappen, van voorhoofd tot kin, met slechts twee kleine gaten er in, ter plaatse van de ogen.

Eén hunner stak juist een bundeltje papieren weg in zijn buitenzak.

Zij moesten wel zeer scherpe ogen hebben, want zij hadden de twee gestalten bij de woningdeur onmiddellijk gezien en namen aanstonds de vlucht.

— Hen achterna, riep Brand, die nu geen reden meer had tot fluisteren. Zij kunnen toch niet uit uw woning ontsnappen?

— Als zij de weg kennen wel, hijgde Larue. Er is een kleine zijgang, die nooit gebruikt wordt, waarvan de deur altijd stevig gesloten is, en die door een smalle trap in verbinding staat met de lager gelegen verdieping.

— Die deur was nu open, riep Brand woedend. Die kenden zij dus. Als de weerlicht terug, want de hoofdtrap brengt ons vlugger naar beneden.

Zo vlug zij konden, renden de twee mannen terug; zij hoorden echter duidelijk andere, snelle voetstappen komend uit de richting van de ijzeren achtertrap. De dieven waren hen wel een halve trap

voor en bereikten als eersten de vestibule, terwijl Brand en Larue zo hard zij konden schreeuwden, om de wachtpost beneden te waarschuwen.

Toen klonk er daarbeneden een schot, gevolgd door een kreet van pijn en de val van een zwaar lichaam.

Twee gedaanten vlogen de donkere straat op.

Maar één hunner zou niet ver komen. Hij gleed uit op het spiegelgladde ijsdek, juist toen een vrachtauto kwam aanrijden, die hem over 't lichaam reed. Een doffe kreet klonk, gevolgd door luid geschreeuw van verschrikte voorbijgangers, de chauffeur van een vrachtauto remde uit alle macht, maar kon wegens de gladheid zijn wagen pas enkele tientallen meters verder tot stilstand brengen.

De zwaargewonde werd ijlings het huis binnengedragen, terwijl de portier radeloos heen liep om het lichaam van de agent, zijn zoon, die gewond bleek te zijn door het schot, hoewel gelukkig niet dodelijk, zoals later bleek.

Brand trok de zwaargewonde man, die op de stenen vloer was neergelegd, de zwarte lap van het gelaat, terwijl Larue met koortsachtige ijver de zakken onderzocht en zel laconiek:

— Dit is de broer van onze man.

— En hier zijn mijn blauwdrukken, riep Larue met een diepe zucht van opluchting, terwijl hij de papieren bij zich stak.

Een minuut later blies Adolphe Obregia de laatste adem uit.

HOOFDSTUK VII

DE RACE OM DE GOUDEN BOKAAL

En nu was tenslotte ook voor de buitenwereld het raadsel voor het allergrootste gedeelte opgelost.

De politie stelde een onderzoek in naar Obregia, vernam spoedig, al was het dan niet door toedoen van de geheimzinnige Amerikaan, dat hij en zijn broeder te Boekarest gezocht werden wegens verschillende ernstige misdrijven, snuffelden nog verder en ontdekten ten slotte ook, dat de beide Obregia's te Parijs

enige tijd samen hadden gewoond, in een vrij schamel logement, alvorens zij hun gewaagde ondernemingen op touw gingen zetten.

Er kon niet aan worden getwijfeld, of de man, die met hem de brutale inbraak in het huis van Larue had gepleegd, was zijn broer geweest. En daar deze volstrekt niet kwam opdagen, terwijl ook baron « Suvesco » als door de aardbodem opgeslokt scheen te zijn, be-

gon de politie groot gewicht te hechten aan het schrijven, met de ondertekening J. R., dat zij op de ochtend volgend op de inbraak ontvangen had, en waarin werd uiteengezet, wie en wat mijnheer de baron eigenlijk was.

Men vorste dus overal naar de verdwenen broer, maar deze liet de moeite van de begrafenis rustig over aan de Republiek, en bekommerde zich in het geheel niet om zijn bloedverwant.

Raffles en Brand begrepen wel, dat de schurk achteraf blij moest zijn, op deze gewelddadige, plotselinge wijze, verlost te zijn van een lastige getuige, die voortdurend ruzie met hem had en die hem zeker niet zou sparen, wanneer beiden eens gevangen zouden worden genomen, maar hem integendeel als de «Auctor intellectualis» van de gehele onderneming zoveel mogelijk zou trachten te bezwaren.

Dat hij zich als baron niet meer durfde vertonen, was zeer begrijpelijk; zover zou zijn stoutmoedigheid zeker niet reiken. De politie was nu immers op de hoogte, bezat zijn signalement, en het plotselinge vertrek uit het huis van Poirot moest hem natuurlijk ook in een zonderling daglicht stellen. De logementhouder, die hem en zijn broer geherbergd had, zou hem natuurlijk herkennen, en daarmee zou zijn lot beslist zijn.

Allen meenden dus, dat men voor het laatste van baron Suvesco zou hebben gehoord, maar daarin vergiste men zich toch.

Het was op een stralende lentedag, waarop de wedstrijden om de Gouden Bokaal op de nieuwe autorenbaan ten noordwesten van Parijs een aanvang namen.

Nog nimmer was er zulk een uitgelezen publiek aanwezig geweest, nog nooit had men zoveel bevallige vrouwen gezien, gestoken in zoveel dure, elegante toiletten.

Het was de allereerste wedstrijd van het jaar, de belangstelling was nog vers, maar bovenal hadden de bladen met hun uitvoerige verslagen over het romantische geval van de jonge ingenieur en de mislukte diefstal van zijn tekeningen

er wel voor gezorgd, dat meer dan ooit de aandacht gevestigd was op de beroemde wedstrijd om de Gouden Bokaal.

Die kranten hadden ook geschreven over de geheimzinnige Yankee, die plotseling verdwenen was, wel enigszins tot verbazing van Poirot, die stellig verwacht had, dat Hollyman afscheid van hem zou zijn komen nemen.

Maar de Amerikaan was er wel degelijk, al was het ditmaal in de gedaante van een keurig geklede, jonge Engelsman, die in gezelschap van een wat oudere heer in de nabijheid van de overdekte tribune flaneerde, wat niet zo gemakkelijk ging, want het was er buitengewoon druk.

Raffles en Brand waren diezelfde ochtend teruggekeerd van een onderzoekstocht door Parijs, maar ook zij hadden er niet in kunnen slagen, de verblijfplaats van de Roemeense avonturier te ontdekken.

Ze hadden een ogenblik zwijgend rondgelopen, herhaaldelijk nageoogd door mooie vrouwen, toen Brand eindelijk zei:

— Zouden wij hem nu waarlijk voor goed kwijt zijn, die schobbejak?

— Ik weet het niet, Charles, maar ik vrees van niet, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Het is waar, hij moet nu wel iedere hoop hebben opgegeven, zich bij Poirot in te dringen, maar er bestaat ook nog zo iets als wraakzucht. Maar wie hebben wij daar?

Hij wees op een kleine, magere, haveloos geklede man, niet geschoren, die schuw rondsloop tussen de pits, waar de kleine en toch zo machtige renwagens stonden opgesteld, en die reeds een voor een naar buiten werden gereden, om voor de laatste maal te worden beproefd.

De man was gekleed in 'n chauffeurspak, en droeg een platte, grijze pet.

Brand keek wat scherper toe, en antwoordde toen onverschillig:

— Dat is Jacques Lafond, die arbeider, die door Larue van de fabriek is weggezonden wegens luiheid en drankzucht.

Raffles volgde de man een ogenblikje zwijgend met zijn blikken, en nam toen

Brand eensklaps onder de arm, zeggende:

— Laten wij die vent eens volgen. Zijn gedrag bevalt mij niet. Wat heeft hij hier rond te sluipen als een wolf, die op buit aast?

Onder het spreken waren zij wat verder gegaan, en nu zagen zij Lafond even om zich heen zien, en toen achter een loods verdwijnen, die was ingericht als cantine voor de mecaniciens der verschillende fabrieken.

Evenals bijna alle andere gebouwen stond die cantine op het ontzaglijk grote grasveld, waar omheen zich de autobaan, ruim vier kilometer lang, slingerde.

De loods stond een weinig terzijde, en dicht daarbij had men enige van de bomen laten staan, die daar vroeger een heel bos vormden, voor de mens met zijn snelheidswoede het had opgeofferd, om er de macadamweg aan te leggen, de weg zonder einde, waarop binnen tien minuten de auto's elkander zouden najagen.

Die cantine, Raffles zag het reeds in de verte, was op dit ogenblik verlaten, want de helpers hadden wel wat anders te doen dan te drinken en met elkander te kletsen.

Aanstands zouden de wagens zich in een rij scharen op de lijn van vertrek, reeds raasden er enigen over de baan, om hun snelheid te controleren, en nu legden zij de laatste hand aan die wonderen van menselijk vernuft, die benzinemotoren heten.

Men zag hen overal druk bezig met het aandragen van reservebanden, het aanzetten van moeren, en het vullen van benzinetanks.

Nog vijf minuten, en de race, over een afstand van bijna 800 kilometer, die meer dan vier uren zou duren, zou een aanvang nemen.

Want men rekende er op, dat er in dit spel met de dood, snelheden zouden worden behaald van 200 tot 230 kilometer en meer.

— Wat heeft hij dààr nu te snuffelen? fluisterde Brand, naast Raffles staande, die zich achter een bosje had verscholen.

— Ik weet het niet, maar zeker niet veel goeds, bromde Raffles. Daar komt de cantinehouder naar buiten; zou hij hem hebben weggezonden? Maar waarom dan?

— Misschien een aanslag op de toonbanklade, meende Brand schouderophalend.

Hij keek achter zich, naar de reusachtige tribune, die nu heel klein leek, en waar hij gaarne had willen zijn, om het vertrek gade te slaan, inplaats van hier een drankzuchtig type te bespioneren, die zeker voornemens was, de lade te lichten van de cantine.

Hij bracht zijn kijker voor het oog en zag, hoe de vlag viel, teneinde de auto's in de baan, die hun krachten nog eens beproefden, te seinen dat zij moesten stoppen.

Dan verzwakte het donderend geraas van de voorbijsnellende renwagens, en als dikke gordels gingen de veertien wagens zich naast elkander op de startlijn plaatsen.

Raffles wist dat Larue het nummer 9 had gekregen.

Door zijn kijker kon Brand het nummer ook duidelijk op de naar hem toegekeerde zijde van de wagen onderscheiden.

De tribunes waren stampvol, en als nijvere mieren liepen de starters, rondtellers, tijdopnemers, beambten van het Rode Kruis en andere officiële personen door elkaar.

Raffles had intussen het oog strak op de loods gericht gehouden, die daar nu eenzaam lag, ver van al dat drukke gewoel, en zei toen plotseling:

— Er is daarbinnen nog iemand. Vlug er heen; ik wil weten wat daar gebeurt.

Zo diep mogelijk bukkend liepen de beide mannen naar de loods toe, en als een kat klom Raffles ondanks zijn keurige kleding in een van de bomen, waarvan de takken heenhingen over 't schuine dak van de cantineloods.

Het scherpe oog van Raffles had namelijk aanstands ontdekt, dat er in dat dak een vrij groot zoldervenster was, met een ijzeren omraming, hetwelk wagenwijd was opengezet, en in die stand

gehouden werd door middel van een ijzeren stang.

Hij behoefde slechts een beetje hoger te klimmen tot zijn hoofd op gelijke hoogte was van de dakrand, geen decimeter van het geopende raam.

Niemand had die klauterpartij kunnen zien, want juist waar de bomen stonden had de cantine geen vensters.

Hij gaf Brand een wenk, om zich gedeckt bij de deur te gaan opstellen, boog zich wat voorover, met de knie op het dak geleund, en keek naar beneden.

Daar stonden twee mannen, een met een lange, volle baard, en zeer elegant gekleed, de ander een kleine, sjofele man, dat was Jacques Lafond.

Hij hoorde deze laatste juist zeggen, met een schorre, slechts half gedempte stem, terwijl hij zijn hand ophief:

— Er is 100.000 francs afgesproken, en geen centiem minder. En nu moet je niet gaan pingelen, mooie mijnheer of er gebeuren lelijke dingen. Denk je dat ik mijn hoofd in de strop steek voor minder?

— Je haatte Larue; je hebt hetzelfde bekend, zei de heer met de baard.

— Dat kan wel, maar de centen gaan voor, zei Lafond onbeschoft. Je betaalt wat wij zijn overeengekomen of ik hang alles aan de grote klok, en je weet wat er dan gaat gebeuren. Ik zou de kast indraaien, maar jij zou meegaan, daar zou ik wel voor zorgen. Met zo iets spotten de Fransen niet, laat ik je dat maar mogen zeggen. Ze noemen dat moord, en niks anders.

— Zwijg toch, hernam de man met de baard, terwijl hij angstig rondkeek, als vreesde hij te kunnen worden beluisterd. Ik zal je immers betalen wat je vroeg, al is het veel. Ben je er tenminste van overtuigd dat je middel werkt?

— Als hij tienmaal de baan kan rondrijden, dan zal het me meevallen, zei Lafond met een gemeen lachje. Ik ben een vakman, en ik weet hoe je zulke dingen onzichtbaar kunt doen. Vooruit met je centen.

De heer met de baard haalde een portefeuille te voorschijn, en telde een aantal bankbiljetten af, waarna die porte-

feuille zo goed als leeg scheen te zijn.

Hij reikte de biljetten langzaam aan Lafond toe, die ze hem met een ruw gebaar uit de hand rukte, en zei:

— Daar dan. En ik mag voor jou lijden, dat de toeleg lukt, want ik laat me niet bedriegen.

De ander haalde slechts minachtend de schouders op, draaide 't pakje bankbiljetten tot een rolletje, stak het in zijn zak, en wendde zich naar de deur om heen te gaan.

Hij had een paar stappen gedaan, toen de baardman snel als de gedachte de hand in de zak stak, en toen die hand er weer uitkwam, glinsterde er het lemmet van een korte, brede dolk in.

Hij bukte zich als een panter, gereed tot de sprong, maar nooit zou hij springen.

Want toen hij de hand reeds had opgeheven, slaakte Raffles een waarschuwend kreet, Lafond draaide zich onmiddellijk om, zag de moordzucht in de blik van de ander, zag de opgeheven dolk en wierp zich met een gebrul van woede op de verraderlijke saboteur.

Het volgende ogenblik rolden zij tezamen over de grond, maar dat duurde maar heel kort, want door de deur kwam Brand binnen, terwijl Raffles zich door het raam werkte, en zich op de grond liet vallen.

De man met de baard stak als een dolle om zich heen, maar een vuistslag van Lafond deed hem achteruitdeinzen en toen hij nogmaals, verblind door haat en woede, op de monteur wilde losstoren, velde Brand hem met een enkele, goed gerichte slag.

Lafond wilde zich nu haastig uit de voeten maken, maar Raffles was reeds voor de deur gaan staan, en zei:

— Blijf waar je bent, smeerlap, en zeg wat je hebt uitgericht. En vlug wat. Maar zeg me eerst wie die man is.

— Dat hoeft hij niet meer te zeggen, riep Brand op levendige toon. Het is Obregia.

Met 'n ruk trok Brand de valse baard weg, die in de worsteling reeds een weinig was verschoven.

Lafond slaakte een kreet van verbazing en schreeuwde:

— Ik heb hem altijd met die baard gekend, al twee dagen. En jullie zullen het horen, als jij mij vrij uit laat gaan, tenminste wanneer jullie nog bijtijds komen. Hij bood mij 100.000 francs als ik de wagen van Larue wilde verknoeien en dat heb ik gedaan, vannacht.

— Wat heb je gedaan? vroeg Raffles, die verbleekt was. Snel, spreek op kerel.

— Ik heb de sluitmoer van een der voorwielen zo ver met lood volgegooten, dat er maar een paar windingen van de schroefdraad pakken. Al draai je de Engelse sleutel nog zo krachtig aan, verder dan twee wendingen kun je de moer niet op de as krijgen. Dat werkt natuurlijk na een paar banen los...

Brand, half dol van woede en ontzetting, kon zich onmogelijk langer inhouden, stortte zich met een vloek, die ongeschikt is in druk weer te geven, op de gewetenloze schurk en velde hem met een geweldige kaakslag.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam de cantinebaas, die men blijkbaar met een boodschap had weggezonden, aanlopen en bleef ontzet staan bij het zien van die twee bewusteloze mannen.

— Vraag niets, man, maar bewaak deze twee schurken goed, en haal zo gauw je kunt politie van de post hier op het middenterrein, beet Raffles hem toe. Er is een aanslag op een der renners gepleegd. Wij gaan waarschuwen om niet te vertrekken, als het om Godswil niet te laat is.

Want de twee mannen hadden nog geen vijftig meter in dollen ren afgelegd, schreeuwend en met hun armen zwaaiend, of daar viel de vlag. De veertien wagens waren vertrokken en reeds daerden de veertien machtige motoren met ontzaglijk geronk.

— Laat 9 stoppen, schreeuwde Brand als een krankzinnige, toespellend op het groepje der starters, die hem verbaasd aanstaarden. Laat hem stoppen, zeg ik. Er is een afschuwelijke aanslag bereamd, de wagen van Larue haalt het geen vier ronden.

Reeds had de jongeman wanhopig een vlag gerukt uit de handen van een der

verblufte starters, maar het was een witte startvlag, en wie zou daar op letten?

Raffles had reeds om zich heen gekeken, trad op een der helpers toe, en vroeg hem kortaf zijn rode halsdoek ter leen.

De rode lap werd ontvouwd en inplaats van de witte doek aan de stok geknoopt.

Toen men het dan eindelijk begreep, nam een der wedstrijdcommissarissen die noodvlag, ging vlak naast de brede baan staan, en begon als een dollie met die vlag te zwaaien, toen nummer 9, die toen reeds de derde plaats innam, als een wervelwind voorbij zou schieten.

Larue had niets opgemerkt, of het wel gezien maar het niet begrepen.

Een kreet van ontzetting ging op, geheel overstemd door het donderend geraas der motoren.

Voor de tweede maal zou hij voorbij komen, maar nu rukte Raffles de rode vlag uit de handen van de starter, ging, zijn leven niet tellend, binnen op de baan staan, die hier omstreeks 25 meter breed was, en zwaaide de vlag.

Nu had Larue het gezien, vertraagde zijn vaart en stond 300 meter verder stil, terwijl dertig, veertig personen naar zijn wagen toe renden.

Voor de jongeman iets kon vragen, teleurgesteld en verbaasd over het oponthoud, knielde Raffles naast de motor-kap neer, en nauwelijks had hij aan de wildop en de sluitmoer geraakt of het koperen voorwerp viel van de as...

De moer bleek inderdaad tot bijna aan de rand met lood opgevuld te zijn.

Er ging een kreet van verontwaardiging op, en Larue verbleekte.

Maar reeds was zijn heiper komen toesnellen, die zijn zakken vol moeren en andere accessoires bleek te hebben. In minder dan een minuut was een nieuwe moer stevig op het voorwiel geschroefd.

Een halve baan verder, en zonder Raffles en Brand zou er een afschuwelijk ongeluk zijn geschied.

Larue was zeker wel vijf kilometer achtergeraakt door dit oponthoud maar hij zette de tanden op elkaar, en schreeuwde:

— Maak plaats, ik geef het niet op.

Allen stoven achteruit, en met een sprong en een geluid als het gebrul van een machtig dier, zette de renwagen zich weer in beweging en verdween in een razende snelheid.

Door de tunnel onder de baan heen begaven Brand en Raffles zich aanstonds naar de grote tribune en deelden Poirot en zijn dochter zo voorzichtig mogelijk mede wat er zoëven gebeurd was.

En hoezeer het jonge meisje, misschien zonder het zelf te weten, de ingenieur liefhad, bleek wel uit de kreet van ontzetting die zij slaakte en haar dodelijke bleekheid.

Maar men telt zulke dingen niet op een wedstrijd als deze, en de race ging voort.

Met iedere ronde liep Larue, regelmatig als een uurwerk, op zijn tegen-

standers in.

Binnen het uur had hij zijn achterstand van vijf kilometer ingehaald; de auto scheen elke ronde harder te gaan lopen, met snelheden die de 230 km. naderden en hij stootte in een wervelwind van gejuich, benzinedampen en stof als eerste over de eindstreep, terwijl nummer 2 drie volle banen na hem kwam.

Poirot bleek een man van zijn woord te zijn. Dat maakte Brand een maand later reeds glimlachend op uit een veelzeggend familieberichtje in de grote Franse bladen.

En wat « baron » Gabriël Suvesco betreft, die kreeg volop gelegenheid, in een Franse strafkolonie gedurende een vijftiental jaren na te denken over de noodlottige gevolgen van zijn kennismaking met John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Bedrog op Dunmore Castle

GEHEEL NIEUWE SÉRIE

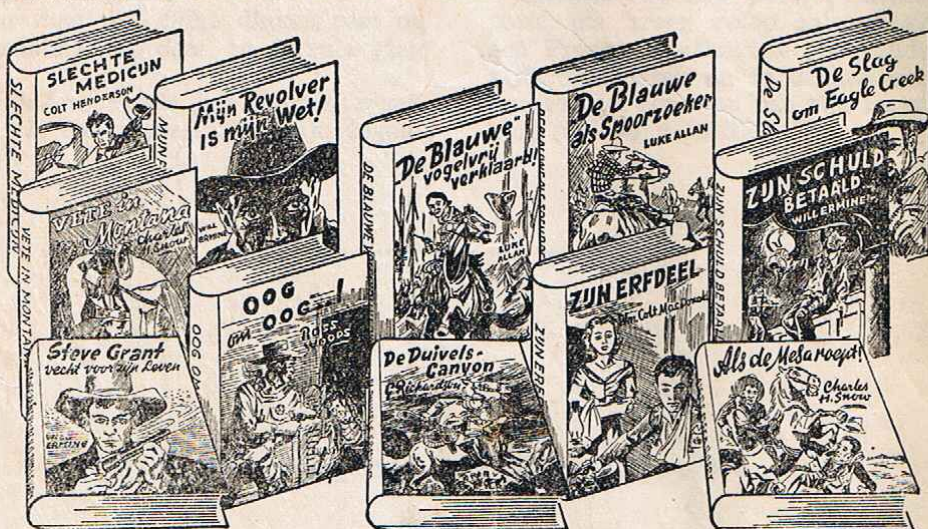
12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelse canyon door G. Richardson. — 2. Oog om oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59.40, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266